

MUHAMMAD

posel Boží

Leila Azzam
Aisha Gouverneur

Vydáno
Islámskou nadací v Brně
Všeobecným svazem muslimských studentů v ČR

OBSAH

Předmluva	5
Jak to všechno začalo	6
Potomci Ismaila	11
Slib u pramene Zamzam	13
Slon, který nechtěl útočit na Mekku	15
Narození Proroka	17
Čas strávený s Halímou	18
Dětství sirotka	20
Prorokovo manželství	22
Příchod archanděla Gabriela	24
První muslimové	26
První nesnáze	29
Král, který uvěřil	31
Krutost Kurajšovců	34
Rok smutku	36
Noční cesta	38
Smlouva v Akabah	40
Hidžra	41
Příchod do Jasribu	44
Bitva Badr	47
Neposlušnost - příčina porážky (bitva Uhud)	51
Bitva příkopu	56
Smlouva v Hudajbija	60
Vyzvání k islámu	63
Návrat do Mekky	67
Lekce pýchy	70
Tabuk - zkouška víry	73
Pouť na rozloučenou	76
Smrt Proroka	79
Rodina Proroka	81
Přehled nejdůležitějších dat	83
Islámský kalendář	85
Slovník	86

Ve jménu Alláha milosrdného slitovného

PŘEDMLUVA

Dostává se vám do rukou kniha autorek Leily Azzam a Aishi Gouverneur, Mohamed posel Boží, která byla přeložena z polštiny. Formou vyprávění a sumou informací je určena zvláště pro výuku dětí, nové muslimy a čtenáře, kteří hledají základní přehled o životě Proroka Muhammada a době, ve které žil.

Místo tradičního slova Bůh se v této knize používá slovo Alláh, což je podle islámské terminologie zjevené Boží jméno a myslí se tím toho jednoho jediného Boha. Je to slovo, které nemá množné číslo a neoznačuje ani ženský ani mužský rod. Jméno Proroka uvádíme jako Muhammad, což je nejbližší přepis výslovnosti jeho jména z arabštiny.

Chceme poděkovat všem, kteří se podíleli na vzniku této knihy Mgr. Kateřině Staniekové, MUDr. Afif Alsanabanimu, Ing. Muneeb Hassanovi a Assem Atassiovi.

Islámská nadace v Brně
Všeobecný svaz muslimských studentů v ČR

Jak to všechno začalo

Obyvatele sumerského města Ur v údolí řeky Eufrat, patřili před 4000 lety k lidem, kteří kdysi dávno uctívali Alláha, zde také žil mladý člověk jménem Abrahám. Časem ale zapomněli na skutečnou víru a začali uctívat sošky a modly vytvořené ze dřeva, hlíny nebo drahých kamenů. Už jako malý chlapec nemohl pochopit obyvatele města, zvláště svého otce, že mohou tyto sošky vlastnoručně vyrábět, nazývat je svými bohy a nakonec je uctívat. Vždy se odmítal k takovým lidem připojit. Místo toho opouštěl město, sedával o samotě a přemýšlel o nebi a o zemi. Byl si jist, že to, co dělají lidé z Uru, není správné a začal hledat jinou cestu. Jedné jasné noci, když seděl a pozoroval nebe, uviděl jasně svítící hvězdu, tak hezky až vykřikl: „*To musí být Bůh!*“ Někakou dobu ji bojácně pozoroval, až náhle začala hvězda blednout a nakonec zmizela úplně. Řekl zklamaně:

„Nemám rád zapadající.“ (6:76)

Další noc Abrahám opět pozoroval nebe a uviděl vycházející Měsíc. Byl tak velký a jasný, až se mu zdálo, že se ho může dotknout. V duchu si pomyslel:

„Toto je můj Pán!“ (6:77)

Ale netrvalo dlouho a Měsíc také zapadl. Tehdy řekl:

„Jestliže mě můj Pán správně nepovede, budu určitě patřit k zbloudilému lidu!“ (6:77)

Když pak Abrahám uviděl nádheru vycházejícího Slunce, rozhodl se, že právě ono musí být tou nejnádhernější věcí na světě. Ale potřetí se zmýlil. I Slunce na konci dne zapadlo. Tehdy si Abrahám uvědomil, že právě Bůh je nade vším. Je stvořitel hvězd, Měsíce, Slunce, Země a všeho živého. Náhle se cítil spokojen, protože věděl, že našel Pravdu.

A vyprávěj jim zvěst o Abrahámovi, když pravil svému otci a svému lidu: „Co to uctíváte?“ A ti mu odpověděli: „Modly uctíváme a v oddanosti k nim setrváváme.“ I

otázal se jich: „A slyší vás, když je vzýváte? Anebo jsou vám k užítku či ke škodě?“ Odvětili: „To nikoliv, však shledali jsme, že tak činili již naši otcové.“ A Abrahám pravil: „Uvažovali jste vůbec o tom, co uctíváte vy i dávní vaši předkové? To jsou moji nepřátelé a není Boha kromě Pána lidstva, jenž stvořil mě a na správnou cestu mě uvádí a krmí mě a napájí, a když nemocen jsem, mě uzdraví a zemřít mi dá a pak mě oživí, a přeji si jen, aby mi viny mé odpustil v soudu den poslední.“ (26:69-82)

Jednoho dne, když lidé z Uru byli mimo město, rozbil Abrahám všechny jejich sošky, kromě jedné, která byla největší. Když se obyvatelé vrátili do města, velmi se rozzlobili.

A zeptali se jej: „Byl jsi to ty, Abraháme, kdo s našimi božstvy se tohle odvážil učinit?“ Odpověděl: „Nikoliv, to tenhle největší z nich udělal, zeptejte se jich, jestliže mohou promluvit!“ Nevěřící se obrátili proti sobě a řekli: „Vy věru jste nespravedliví!“ Potom však opět nastal obrat v jejich hlavách a prohlásili: „Ty přece víš, že vůbec nemluví!“ Abrahám pravil: „Pročpak tedy uctíváte vedle Boha něco, co vám ani neprospívá, ani neškodí? Hanba na vás i na to, co místo Boha uctíváte. Cožpak nejste rozumní?“ (21:62-67)

A nakonec je Abrahám varoval:

„Uctívejte Boha a buďte bohabojní, to bude pro vás lepší, jste-li vědoucími. Vy místo Boha pouze modly uctíváte a lež tím vytváříte. Ti, které vedle Boha uctíváte, nemohou vám dát žádnou obživu, usilujte proto nalézt svůj příděl obživy u Boha, uctívejte Jej a buďte mu vděční, neboť k Němu pak budete navraceni.“ (29:16,17)

Obyvatelé se rozhodli potrestat Abraháma velmi krutě, upálit ho zaživa. Jednoho dne se všichni shromáždili v centru města, dokonce přišel i sám král Uru. Abraháma umístili do středu hranice ze dřeva a dřevo zapálili. Zakrátko byl oheň tak silný, že lidé museli ustoupit od plamenů. Ale Alláh řekl:

**„Ohni, vychladni a buď neškodným pro Abraháma
(21:69)**

Lidé vyčkali, až oheň úplně pohasne a pak uviděli sedícího Abraháma zcela zdravého a živého. Přestože byli velmi překvapeni, nepřesvědčil je ani zázrak, který viděli na vlastní oči.

Abrahám se stále snažil přesvědčit svého otce Azara, aby neuctíval modly, které nemohou slyšet ani vidět a vysvětloval mu své zvláštní poslání, kterým byl obdařen. Naléhal:

„Otče můj, neuctívej Satana, vždyť on byl vzpurný vůči Milosrdnému. Otče, obávám se, aby se tě nedotkl trest Milosrdného a aby satanovým přítelem ses nestal.“ A jeho otec řekl: „Ty chceš tupit moje božstva, Abraháme? Nepřestaneš-li, pak tě věru ukamenuji! Nyní se ode mne na delší dobu vzdal!“ A Abrahám odpověděl: „Mír s tebou! Budu prosit svého Pána o odpuštění pro tebe, vždyť on je mi příznivě nakloněn.“ (21:44-47)

Představte si, jak strašné pro něj muselo být opuštění domova, rodiny, známého světa a cesta přes poušť do neznáma. Ale na druhé straně, jak by mohl zůstat mezi lidmi, kteří nevěří v Alláha a uctívají modly? Po dlouhé a těžké cestě přišel do města nad Středoziemním mořem nedaleko Egypta. Tam se oženil se šlechtinou ženou jménem Sára a usídlil se v Palestině.

Uplynulo mnoho let a Abrahám se Sárou stále neměli děti, přestože po nich velmi toužili. Proto Sára Abrahámovi navrhla sňatek s Hadžar, egyptskou služebnou. Ta krátce poté porodila syna a dala mu jméno Ismail. Za nějaký čas přislíbil Alláh Abrahámovi dalšího syna, ale tentokrát měla být jeho matkou Abrahamova první žena - Sára. Tento druhý syn se měl jmenovat Izák. Alláh rovněž řekl Abrahámovi, že z jeho dvou synů vzejdou dva velké národy, a to byl důvod vzít Hadžar s Ismailem z Palestiny do nové země. Všechno byla vůle Alláha a potomci Ismaila měli vytvořit národ, z něhož bude pocházet velký Prorok, který povede lidstvo cestou Alláha. Měl to být Muhammad, posel Boží. Z potomků syna Sárovy, Izáka, bude pak pocházet Mojžíš a Ježíš. Tak tedy Abrahám, Hadžar a Ismail opustili Palestinu. Cestovali mnoho dnů, než se dostali do pustého údolí Bakka (později nazvaného Mekka), které se

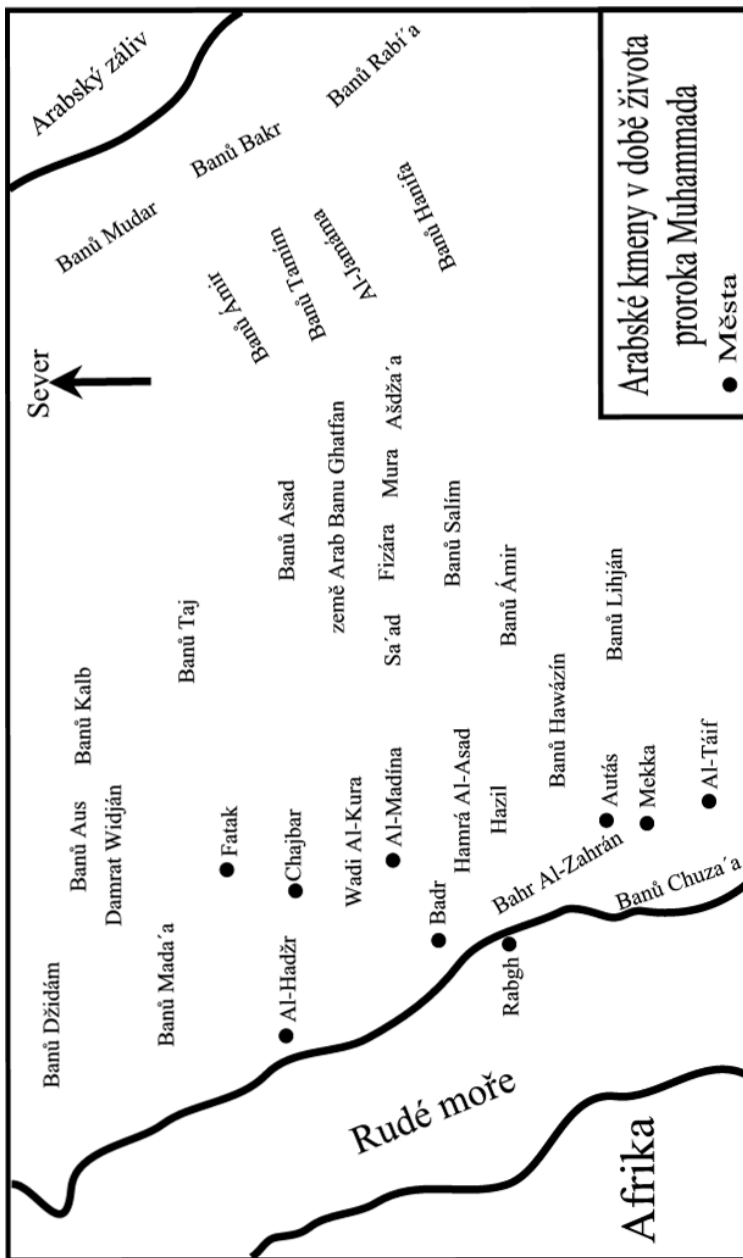

nacházelo na cestě velkých karavan. V údolí nebyla voda a Hadžar s Ismailem měli malou zásobu. Abrahám je tam ponechal, protože věděl, že se o ně Alláh postará. Zásoba vody se však zakrátko vyčerpala a dítě začalo žízní chřadnout. Poblíž byly dvě hory, jedna se jmenovala Safa a druhá Marwa. Hadžar vystoupila na jednu z nich a z té výšky hledala vodu. Ale nic nenašla. Potom vystoupila na druhou horu. Toto opakovala sedmkrát. Nakonec se smutná vrátila k synovi a k velké radosti našla opodál pramen vody tryskající ze země. Pramen, poblíž něhož zůstala matka se synem, byl později nazván Zamzam. Místo kolem něj se stalo místem odpočinku karavan cestujících přes poušť a časem zde vyrostlo slavné město Mekka.

Někdy přicházel Abrahám z Palestiny, aby navštívil svou rodinu. A viděl, že z Ismaila vyrostl silný chlapec. V době jedné z těchto návštěv mu Alláh přikázal vystavět Kábu - první místo, kde lidé uctívali Alláha. Bylo jim přesně řečeno kde a jak stavět. Měla být vystavěna nedaleko ústí Zamzamu a mít tvar krychle. Na východním rohu se měl umístit černý kámen, který spadl na Zemi z nebes. Abrahám a Ismail pracovali při stavbě Káby velmi těžce a přitom se modlili, aby Alláh vyvolil z jejich potomstva Proroka. Když pak Abrahám a Ismail kladli základy chrámu, zvolali:

„Pane náš, přijmi jej od nás, vždyť ty jsi věru slyšící, vševědoucí! Pane náš, učiň, ať jsme do Tvé vůle odevzdáni, a učiň z našich potomků obec Tobě oddanou. Ukaž nám naše obřady a vyslyš naše pokání, vždyť ty jsi dopouštějící, slitovný! Pane náš, vyšli mezi obyvatele tohoto města posla z jejich středu, aby jim sděloval Tvá znamení, naučil je Písmu a vědění a očistil je. Vždyť Ty jsi věru mocný i moudrý!“ (2:127-129)

Když byla stavba dokončena, rozkázal Alláh Abrahámovi vyzvat lid, aby konali poutě k Jeho svatému domu. Abrahám se divil, zda je možné, aby ho mohl slyšet každý člověk. Alláh řekl: *„Zavolej a já je povedu.“* Tímto způsobem byly započaty poutě ke Kábě v Mekce. A když muslimové dnes vykonávají poutě, stále odpovídají na tuto výzvu starou mnoho a mnoho let.

Během několika let se Ismailova rodina početně rozrostla. Jeho potomci vytvořili rody. Jedním z nich byl i rod Kurajšovců. Lidé tohoto rodu nikdy neopustili Mekku a vždy žili poblíž Káby. Mezi úkoly vůdců Kurajšovců patřilo mimo jiné se starat i o poutníky, kteří přišli ke Kábě. Poutníci přicházeli z celé Arábie a mezi povinnost a velkou čest patřilo zajišťovat jim vodu a jídlo. Časem však Arabové přestali uctívat Alláha jako jediného boha a začali si s sebou přivážet bůžky ze svých rodných zemí. Ty umístili v Kábě, která již tehdy nebyla uctívána jako svatyně Alláhova, jak to zamýšlel Abrahám. Krátce na to také zmizel pramen Zamzam pod pískem.

V té době byl hlavním vůdcem v Mekce Kussaj, jeden z náčelníků Kurajšovců. Vlastnil klíče od svatyně a měl právo dávat poutníkům vodu a krmit je, předsedat setkáním a ovlivňovat vedení bitev. V jeho domě Kurajšovci rozhodovali o důležitých záležitostech. Po jeho smrti se ujal vůdcovství jeho syn Abdu Manaf, který se proslavil již za otcova života. Po něm následoval jeho syn Hášim. Říká se, že Hášim jako první začal vypravovat dvě velké karavany, jednu letní na sever do Sýrie a druhou v zimě na jih do Jemenu. Výsledkem bylo, že Mekka zbohatla a stala se důležitým obchodním střediskem.

Jednoho léta Hášim vycestoval s karavanou na sever, aby nakoupil zboží, které v zimě prodá v Jemenu. Cestou se zastavil v Jasribu. Zde poznal velmi hezkou ženu, Salmu, dceru Amr ibn Zaida, která pocházela z velmi vznešené rodiny. Hášim ji požádal o ruku a byl přijat. Za nějakou dobu se Salmě narodil krásný syn, a protože část jeho vlasů byla bílá, nazvala ho Šajbah, což znamená Šedovlasý. Matka se synem zůstala v hladnějším a příjemnějším prostředí Jasribu a Hášim se vrátil zpět do Mekky. Navštěvoval je vždy, když provázela karavanu na sever. V době jedné z těchto výprav Hášim onemocněl a zemřel.

Šajbah, bystrý a milý chlapec, byl vychováván v domě svého strýce v Jasribu. Byl pyšný, že je synem Hášima ibn Abdu Manaf, hlavy rodu Kurajšovců, strážce Káby a ochránce poutníků, přestože svého otce, který zemřel, když byl Šajbah ještě malý, neznal. Po smrti Hášima převzal závazky Hášimův bratr Al-Muttalib, který přijel do Jasribu, aby poznal svého synovce Šajbaha, a který se rozhodl, přestěhovat Šajbahu do Mekky. Pro Salmu bylo velmi těžké, povolit synovi, aby odjel se

strýcem, ale věděla, že je to nutné pro dobro chlapce. Když se Al-Muttalib vrátil do Mekky, vkročil do města v poledne na svém velbloudu a Šajbah seděl za ním. Lidé, kteří to uviděli, si mysleli, že je to jeho otrok a volali: „*Abd al-Muttalib*.“ Abd v arabštině znamená otrok. Al-Muttalib jim vysvětlil, že Šajbah není jeho otrokem, ale synovcem, a že bude bydlet s nimi. Přesto od toho dne Šajbahovi neřekli jinak, než Abd al-Muttalib.

Šajbah se stal nejváženějším členem rodiny, jejíž všichni členové ho milovali a obdivovali. Po smrti Al-Muttaliba, který zemřel v Sýrii během obchodní cesty, nastoupil na jeho místo.

Slib u pramene Zamzam

Pramen Zamzam, který vyschl, když Arabové umístili své bůžky v Kábě, zůstal ukryt hluboko v zemi. Po mnoho let museli Kurajšovci přinášet vodu z velké dálky. Jednoho dne však Abd al-Muttalib unavený nošením vody usnul nedaleko Káby. Měl sen, který mu přikazoval, aby vykopal Zamzam. Po probuzení byl velmi ustaraný, protože ani nevěděl, co to Zamzam je. Vždyť pramen zanikl mnoho let před jeho narozením. Příští den se sen opakoval, ale tentokrát mu bylo objasněno, kde se Zamzam nachází. Abd al-Muttalib měl tehdy pouze jednoho syna a s ním také začal kopat. Práce byla tak těžká, že Abd al-Muttalib složil přísahu Alláhovi, že jestli bude mít někdy deset synů, obětuje jednoho z nich pro chválu Alláha. Po třídní práci našli pramen a do dnešního dne z něj poutníci pijí vodu.

Uplynulo několik let a Abd al-Muttalib měl skutečně deset synů. Byli to silní mladíci. Nadešel čas, kdy měl splnit svůj slib daný Alláhovi. Svěřil se tedy svým synům. Ti souhlasili, že je nutné jednoho z nich obětovat. Losovali, jak bylo zvykem u Kurajšovců, při důležitém rozhodování, aby zjistili, který z nich má být obětován. Abd al-Muttalib přikázal každému synovi přinést šíp se svým jménem. Pak odešli do Káby k muži, který měl rozhodnout o střelách a vybrat jednu z nich. Na vybrané střele, bylo jméno Abdulláha, nejmladšího a nejoblíbenějšího syna Abd al-Muttaliba. Přesto otec vzal syna ke Kábě a začal připravovat vše potřebné k oběti.

Přišlo tam mnoho kmenových náčelníků, kteří se velmi zlobili pro chlapce Abdulláha, chlapce velmi mladého a všemi oblíbeného. Začali přemýšlet, jak by ho zachránili. Někdo navrhl, aby hledali radu u staré ženy, která žila v Jasribu. Abd al-Muttalib tedy vzal svého syna k této ženě. Spolu s nimi šli i někteří obyvatelé Mekky. Když ženu našli, zeptala se jich: „*Jaká je cena lidského života?*“ Odpověděli, že deset velbloudů. V té době rodina, jejíž příslušník někoho zabil, musela zaplatit poškozeným výkupné deseti velbloudů. Tímto způsobem se udržoval klid mezi rodinami. Žena jim tedy poradila, aby se vrátili a losovali mezi Abdulláhem a deseti velbloudy. Padne-li los na velbloudy, ať je obětují místo chlapce a maso rozdají mezi chudý lid. A pokud padne na Abdulláha, ať vyberou dalších deset velbloudů a losují tak dlouho, až los padne na ně.

Lidé se tedy vrátili do Mekky a začali losovat. Abd al-Muttalib se modlil, aby Alláh ušetřil jeho syna a všichni tiše čekali na výsledek. Los však padl opět na Abdulláha a jeho otec přidal dalších deset velbloudů. Na konci dosáhl počet velbloudů stovky a konečně padl los na ně. Abdulláh byl zachráněn a všichni byli šťastni. Abd al-Muttalib velmi Alláhovi děkoval za dar života Abdulláhovi. Velbloudi byli obětováni a maso stačilo nejen pro všechny obyvatele Mekky, ale také pro ptactvo a zvířata.

Abdulláh vyrostl v příjemného muže a jeho otec mu vybral za manželku Áminu, dceru Wahba. Výběr byl velmi dobrý, protože ona byla nejšlechetnější mezi ženami Kurajšovců a on mezi muži. Strávil s manželkou několik měsíců, než ji musel opustit, aby odcestoval s karavanou do Sýrie. Cestou zpět se zastavil v Jasribu, aby se tam léčil. A karavana přijela do Mekky již bez něj. Když se Abd al-Muttalib dozvěděl, že je jeho syn nemocen, vyslal za ním jeho bratra, Al-Harise. Ten měl Abdulláha dopravit zpět do Mekky. Ale už bylo pozdě. Než se dostal do Jasribu, Abdulláh zemřel.

Ámina se zlomeným srdcem oplakávala smrt svého muže a otce dítěte, které mělo brzy přijít na svět. Pouze Alláh věděl, že toto osirelé dítě se stane jednoho dne velkým Prorokem.

Slon, který nechtěl útočit na Mekku

Abraha, který pocházel z Abisynie (dnešní Etiopie), dobyl Jemen a stal se jeho vládcem. Všiml si, že jednu část roku cestuje mnoho lidí z Jemenu a celé Arábie do Mekky. Ptal se tedy po příčině a dozvěděl se, že lidé putují ke Kábě. Velmi ho to rozzlobilo, že Mekka je důležitější než jeho vlastní země. A tak se rozhodl postavit svatyni z barevného mramoru s dveřmi ozdobenými zlatem a přikázal, aby lidé navštěvovali ji a ne Kábu. Ale nikdo ho neuposlechl. Abraha se tedy rozhodl Kábu zničit. Připravil velkou armádu se třinácti slony a vedenou jedním obrovským slonem, na kterém seděl sám Abraha a vydali se k Mekce. Když obyvatelé Mekky uslyšeli, že přichází, velmi se vylekali. Jeho armáda byla ohromná a oni se s ní nemohli srovnávat. Ale jak mohli dopustit, aby byla Kába zničena? Šli proto žádat o radu svého vůdce Abd al-Muttaliba.

Když se Abraha přiblížil k Mekce, zajal poblíž pasoucí se Abd al-Muttalibovy velbloudy. Ten mu krátce na to vyšel vstříc. Abraha se ho zeptal: „Co si přeješ?“ A Abd al-Muttalib odpověděl: „Chci, abys mi vrátil moje velbloudy.“ Abraha byl velmi překvapen a řekl: „Přicházím, abych zničil vaši svatyni Kábu, svaté místo vašich otců, a ty se staráš o nějaké velbloudy?“ Abd al-Muttalib odpověděl: „Velbloudi jsou mí, Kába je Alláha a on sám ji ochrání.“ Potom opustil Abrahu a vrátil se do města, kde nařídil, aby se všichni ukryli v horách. Ráno se Abraha připravil na vstup do města. Naložil zbraně na svého slona a svolal oddílky k bitvě. Chtěl zbourat Kábu a vrátit se do Jemenu. Najednou však slon poklekl a nechtěl vstát bez ohledu na to, jak silně ho vojáci bili. Jakmile se však obrátili k Jemenu, slon povstal a šel tím směrem. A to se opakovalo, i když se otočili na jakoukoliv jinou stranu, pouze při směru na Kábu se slon nechtěl pohnout.

Náhle se na nebi objevilo hejno ptáků. Každý pták nesl tři kamínky velikosti hrachu, které začali pouštět na Abrahovu armádu. Vojáci po zásahu někteří onemocněli, jiní utekli a jiní zemřeli. Kameny zasáhly i samotného Abrahu, který sice utekl zpátky do Jemenu, ale tam později na nemoc zemřel. Arabové, kteří vše sledovali z hor, se vrátili do Mekky a děkovali Bohu.

Po této události dosáhli Kurajšovci velké úcty mezi ostatními kmeny a byli nazváni lidem Alláha. To vše se událo v roce 570 a tento

rok byl nazván rokem Slona. Tohoto roku Alláh zachránil Kábu a brzy měl ze středu Kurajšovců povstat Prorok.

Neviděl jsi, jak naložil tvůj Pán s lidmi slona? Což neobrátil jejich úklad ve zmatky a neposlal na ně v hejnech ptáky, kteří po nich vrhali oblázky z pálené hlíny, a učinil, že se podobali ohryzané slámě? (105:15)

Narození Proroka

Jednoho dne, v době severní cesty za obchodem, potkal jeden z arabských kmenů na poušti poustevníka. Poustevníci byli známí svou moudrostí a Arabové u nich často hledali radu. Část karavany se zastavila, aby si s ním promluvila. Když poustevník zjistil, že přicházejí z Mekky, oznámil jim, že Alláh z jejich středu brzy sešle proroka a že se bude jmenovat Muhammad. Dále dodal, že je povede k novému způsobu života.

Touto dobou se Ámina, přestože ztratila manžela, cítila velmi dobře, protože očekávala narození dítěte. Zdálo se jí mnoho zvláštních snů. Viděla, jak z ní vychází silné světlo a zdálo se jí, že se jí narodil syn. Nikomu o tom ale neřekla, přestože si to dobře pamatovala.

V pondělí 12. dne měsíce Rabi al awal roku Slona se jí narodil syn. Když přichází na svět prorok, sesílá Alláh lidem mnoho znamení. A to se stalo i v případě tohoto chlapce. Některá z nich viděli i židovští učenci, kteří ve svých knihách četli o budoucím prorokovi. Jeden z nich například objevil na nebi novou hvězdu. Všem ji ukázal a řekl, že se musel narodit prorok. V té samé noci procházel jeden Žid kolem místa, kde se shromažďovali Kurajšovci. Zeptal se jich, zda se jim náhodu nenarodil chlapec. Jestli je to tak, bude to prorok přicházející z arabského lidu.

Ámina oznámila svému tchánovi Abd al-Muttalibovi, že se jí narodil syn. Ten byl velmi šťasten a hned začal přemýšlet o jménu. Obvyklá jména mu nevyhovovala. Uplynulo už šest dnů a on se stále nemohl rozhodnout. Až sedmého dne měl poblíž Káby sen, že má chlapce pojmenovat Muhammad, což bylo v té době velmi zvláštní jméno. Dítě tedy bylo pojmenováno Muhammad, „pochválený“. Když toto jméno oznámili náčelníkům Kurajšovců, ptali se, proč Abd al-Muttalib vybral takové neobvyklé jméno. A on odpověděl: „Chci, aby byl pochválen Alláhem na nebesích a lidmi na zemi.“

Jako mnoho žen z Mekky tak se i Ámina rozhodla poslat svého syna do pouště, aby tam strávil své dětství. Což bylo daleko zdravější než život ve městě. Ženy z pouště přicházely do Mekky vzít nově narozené děti a v poušti je potom za odměnu vychovávaly do doby, než vyrostou a zmužní. V době, kdy se narodil syn Áminy, byla mezi těmito ženami i beduínská žena Halíma spolu s manželem a právě narozeným chlapcem. Vždy byli chudí, ale toho roku panoval velký hlad a žilo se jim velmi těžce. Oslík, který vezl Halímu, byl tak slabý, že zakopával. Její syn neustále plakal, protože Halíma ho nemohla dostatečně nakrmit. Dokonce jejich velbloudice nedávala ani kapku mléka. Halíma nevěděla, co má dělat. Pomyslela si v duchu: „*Jak mohu krmit další dítě, když nemám dostatek mléka pro vlastní?*“ Nakonec došli do Mekky. Všechny ženy z kmene Bani Saad, ke kterému patřila i Halíma, našly děti, které by vzaly se sebou. Pouze Halíma ne. Jediným dítětem, které zbylo, byl Muhammad. Obvykle kojnou platil otec, ale Muhammad žádného otce neměl. Přestože pocházel z jednoho z významnějších rodů Kurajšovců, nikdo se o něj nechtěl postarat. Halíma ho také nechtěla, ale rovněž nechtěla zůstat jedinou ženou, která se vrátí domů bez dítěte. Zeptala se tedy svého muže a on jí poradil, aby si Muhammada vzala a dodal: „*Možná nám Alláh díky němu požehná.*“

Vydali se tedy na zpáteční cestu. Jakmile začala Halíma Muhammada krmit, přibylo jí náhle tolik mléka, že mohla nakrmit obě děti. Sotva se vrátili domů, začalo se vše měnit. Země zezelenala, datlovníky, které byly hlavní součástí potravy, měly bohatou úrodu. Dokonce i ovce a stará velbloudice začaly dávat více mléka. Halíma a její muž pochopili, že je to díky jejich novému synovi Muhammadovi, kterého si zamilovali jako vlastního syna.

Když měl Muhammad dva roky, vrátila ho Halíma zpět k jeho matce. Ale zároveň ji poprosila, zda by u nich Muhammad mohl nějaký čas ještě zůstat. K její velké radosti Ámina souhlasila.

Během svého života u Halímy si Muhammad často hrával s ostatními dětmi. Ale někdy sedával i o samotě. Říká se, že jednoho dne přišli k hrajícím si dětem dva andělé, otevřeli Muhammadovi hrudník, vyňali srdce a očistili ve vodě z pramene Zamzam. Pak je vrátili zpět do

těla. Tímto způsobem Alláh očistil jeho srdce. Muhammad se měl stát nejušlechtilejším ze všech lidí.

Což jsme ti tvou hrud' neotevřeli a nesňali z tebe tvé břemeno, jež tvá záda tak tížilo, a pověst tvou jsme do výše nezvedli? Vždyť se strastmi i úleva přichází, věru že se strastmi i úleva přichází! A až se uvolníš, pak dál se namáhej a k svému Pánu v touze spěj! (94:1-8)

Muhammad se vrátil zpět ke své matce Ámině asi ve věku tří let. O další tři roky později se Ámina rozhodla i se svým synem navštívit hrob svého manžela Abdulláha a rodinu v Jasribu. Poručila služce Barace, aby vše připravila na cestu. Připojili se k jedné z karavan mířících tímto směrem. V Jasribu zůstali měsíc. Na zpáteční cestě Ámina onemocněla a zemřela. Byla pochována ve vesnici Al-Abwa na cestě z Jasribu do Mekky. Muhammad se vrátil domů pouze se služkou. Ve věku šesti let už neměl otce ani matku. Postaral se o něj jeho dědeček Abd al-Muttalib, který ho velmi miloval. Abd al-Muttalib často sedával na koberci poblíž Káby a ostatní lidé přicházeli, aby s ním hovořili. Nikomu z jeho vlastních synů nebylo dovoleno usednout na koberec vedle něj, pouze Muhammad sedával vedle svého dědečka a ten jej hladil.

O dva roky později však Abd al-Muttalib onemocněl a před smrtí pro Muhammada vybral opatrovníka, svého syna Abu Táliba. Abu Tálib měl mnoho vlastních dětí, ale Muhammad se stal rychle oblíbeným členem rodiny.

Nadešel čas vypravení karavany Kurajšovců do Sýrie. S ní cestoval také Abu Tálib, který vzal sebou i Muhammada. Byla to Muhammadova první výprava na sever. Po mnoha dnech cesty se dostali k jednomu místu poblíž Sýrie, kde Římané obchodovali s Araby. Nedaleko trhu bydlel mnich Bahira, který byl velmi moudrý a sečtělý muž. Bahira pozoroval z daleka karavanu a byl zaskočen, když nad ní spatřil veliký bílý mrak. Byl to mrak na čistém nebi a zdálo se, že chrání jednoho z cestujících. Mnich byl velmi překvapen, když viděl, že mrak cestuje za karavanou a mizí, když se osoba, kterou chrání, usadí pod stromem. Věděl z knih, že po Ježíši má přijít ještě další prorok a velmi si přál, aby ho před svou smrtí mohl spatřit. Když si uvědomil, že je svědkem zázraku, začal doufat, že se mu jeho přání splnilo. Pozval tedy cestující z Mekky na společný oběd. Arabové byli velmi překvapeni, protože už tudy cestovali mnohokrát a Bahira je nikdy neoslovil. Když přišli, Bahira se zeptal: „*Jste všichni?*“ „*Ne, chlapec hlídá velbloudy.*“ Bahira však naléhal, aby se k nim přidal i chlapec. Byl jím Muhammad. Když přišel, Bahira neřekl nic a celou dobu si ho prohlížel. Všiml si mnoha detailů, o kterých četl ve starých knihách. Později si ho vzal bokem a položil mu několik otázek. Dozvěděl se, co si chlapec myslí o modláčích umístěných

v Kábě. Když ho chtěl vyzkoušet, přísahou na tyto modly, kterou Arabové velmi často činili, Muhammad řekl: „*Nenávidím to jako nic jiného na světě.*“ Mluvili spolu o Alláhovi, o životu Muhammada a jeho rodině. To vše přesvědčilo Bahiru, že to musí být prorok, který má přijít po Ježíši. Potom šel mnich za Abu Tálibem a zeptal se ho na příbuzenství s Muhammadem. Abu Tálib odpověděl, že je to jeho syn. Bahira však věděl, že to není možné, protože chlapec měl předpovězeno, že bude vyrůstat jako sirotek a poprosil Abu Táliba, aby se o Muhammada dobře staral. Existuje mnoho příběhů o mládí Muhammada. Některé hovoří o tom, jak pásł ovce a choval se k nim velmi hezky. Pásł a přemýšlel o tajemstvích přírody. Na rozdíl od jiných nikdy neuctíval modly a nikdy na ně nepřísahal. Jeho velkou starostí byla neustálá válka lidí o vládu a peníze. Byl tichým, přemýšlivým chlapcem. A přece se jednou vypravil s ostatními chlapci na svatbu v jednom domě. Když se však k domu přiblížil a uslyšel zvuky veselí a tance, pocítil najednou velkou únavu, usedl a usnul. Probudil se teprve druhého dne pozdě ráno. Tímto způsobem jej Alláh uchránil od zlého.

Muhammad dosáhl věku 25 let a proslul svou poctivostí. Všichni si ho vážili, dokonce i vůdcové Mekky. Čistota jeho povahy rostla rok od roku. Věřil v jednoho Boha, Stvořitele světa, a slavil ho celým svým srdcem i duší. Muhammad byl nejlepším z lidí, nejpříjemnější a nejpravdomluvnější osoba v celé Mekce. Byl znám pod jménem „důvěryhodný“ (Al-Amin). A to vše díky dobrým vlastnostem, kterými ho obdaril Alláh. Mnoho hodin strávil přemýšlením v jeskyni Hira nedaleko Mekky.

Mezi Kurajšovci žila vážená a bohatá vdova jménem Chadídža, která se zabývala obchodem. Když se dověděla o pověsti Muhammada, poslala pro něj. Poprosila ho, aby vzal její zboží a odjel s ním obchodovat do Sýrie s jednou z jejich karavan. Spolu s Muhammadem odjel i Chadídžin otrok Majsarah a strávil s Muhammadem v hovorech mnoho hodin. Začal Muhammada obdivovat a všiml si, jak mnoho se liší od ostatních Kurajšovců. Během této cesty se udály dvě příhody, které Majsaraha velmi udivily. Prvá se stala, když se zastavili poblíž domu mnicha, aby si odpočinuli. Muhammad se usadil pod stromem, zatímco Majsarah ještě pracoval. Mnich k němu přišel a zeptal se: „*Kdo je ten muž, který sedí pod stromem?*“ „*Je to jeden z Kurajšovců, lidu, který stráží Kábu,*“ odpověděl Majsarah. „*Nesedí tam nikdo jiný než prorok,*“ řekl na to mnich. Druhá příhoda se udála na zpáteční cestě do Mekky. Stalo se to v poledne, kdy Slunce nejvíc pálí. Majsarah jel za Muhammadem a uviděl mrak, který se nad ním vznášel a chránil ho před slunečními paprsky.

Obchody se velmi zdařily a Muhammad měl zisky, jakých Chadídža ještě nikdy nedosáhla. Po návratu do Mekky vyprávěl Majsarah Chadídži vše, co se stalo, a vše, co se týkalo chování a povahy Muhammada.

Chadídža již ve svých 40 letech, kromě toho že byla vdovou, byla velmi vážená a bohatá, ale byla také velmi hezká. Mnoho mužů si ji už chtělo vzít, ale všechny odmítla. Když však poznala Muhammada, viděla, že on je výjimečný. Vyslala tedy za ním přítelkyni, aby se ho zeptala, proč se ještě neoženil. Muhammad odpověděl, že nemá peníze. Přítelkyně se tedy zeptala: „*Připusťme, že by si tě chtěla vzít bohatá a hezká žena.*“ Muhammad chtěl vědět, kdo by to mohl být a dozvěděl se, že je

to Chadídža. To ho potěšilo, protože si ji velmi vážil. Šel pak se svými strýci Abu Tálibem a Hamzou za strýcem Chadídži a požádal ji o ruku. Strýc souhlasil a zakrátko se Muhammad a Chadídža vzali. Velmi se k sobě hodili a jejich manželství bylo šťastné. Jejich život byl však také prostoupen smutkem. Měli šest dětí, dva chlapce a čtyři děvčata. Bohužel však jejich první syn Kásim zemřel před dosažením dvou let a druhý také velmi brzy zemřel. Bohudíky jejich dcerky Zajnab, Rukaja, Um Kulsum a Fátima přežily. Muhammad vedl tichý a spokojený život jako kupec v Mekce a jeho moudrost přinesla zisky mnoha lidem.

Stalo se, že se Kurajšovci rozhodli opravit Kábu. Bylo to velmi obtížné, protože ji museli nejprve zbourat a velmi se za to obávali Alláhova hněvu. Nakonec se však rozhodli, že to učiní. Pracovali, dokud se nedostali k základům, které vystavěl Abrahám. Ve chvíli, kdy začali odsouvat kameny se začala celá Mekka třást. Byli tak vyděšení, že nechali základy tak, jak byly a dostavěli pouze horní část. Každý rod se podílel na stavbě Káby, až došli do místa, kde měl být umístěn černý kámen. Začali se hádat, komu připadne ta čest umístit černý kámen v jednom z rohů Káby. Došlo téměř k boji. Naštěstí však jedna osoba nalezla řešení. Rozhodnout měl ten, kdo první přichází do místa modlitby. Všichni se shodli na tom, když tímto člověkem byl Muhammad. Protože mu všichni věřili, řekli mu o příčině hádky a on je poprosil, aby přinesli velký plášť. Ten pak rozložil na zemi a do středu položil černý kámen. Potom požádal představitele každého rodu, aby uchopili plášť a přenesli ho spolu s kamenem do místa, kde měl být umístěn. Sám pak vzal kámen a umístil ho do rohu Káby.

Tento příběh ukazuje, jak všichni Kurajšovci důvěřovali Muhammadovi a jak mezi nimi díky své moudrosti udržoval klid.

Příchod archanděla Gabriela

Muhammad věřil v jednoho Boha, Stvořitele Slunce, Měsíce, Země, nebes a všeho žijícího. A věřil, že lidé jsou povinni velebit pouze jeho. Často opouštěl město a odcházel do opuštěné jeskyně na hoře Hira. Byl tam rád sám, daleko od všech lidí.

Jednou, to už měl Muhammad čtyřicet let, opět opustil Mekku, aby strávil ramadán, tradiční měsíc půstu, v jeskyni. Ve druhé půlce ramadánu začal Alláh sesílat svá zjevení pro lidstvo. Událo se to takto; archanděl Gabriel se objevil v jeskyni a přikázal Muhammadovi: „Čti!“ Muhammad odpověděl: „*Já neumím číst.*“ V tom okamžiku stiskl Gabriel Muhammadovi ramena tak silně, až to bylo nesnesitelné. Potom ho pustil a zopakoval: „Čti!“ „*Neumím,*“ odpověděl Muhammad, na což ho Gabriel opět chytil za ramena. Potřetí mu pak přikázal, aby četl, ale vše se opakovalo. Gabriel na to řekl:

Čti ve jménu svého Pána, který stvořil, člověka z přilnavé kapky stvořil! Čti, vždyť tvůj Pán je nadmíru štědrý! Je to ten, jenž naučil perem člověka, co ještě neznal. (96:1-5)

Muhammad po něm tyto verše opakoval. Když se Gabriel přesvědčil, že je umí nazpaměť, odešel. Muhammad zůstal sám a nemohl pochopit, co se stalo. Byl velmi vylekaný a rychle vyběhl z jeskyně. Zastavil ho hlas z nebe: „*Ó Muhammade, jsi prorokem Božím a já jsem archanděl Gabriel!*“ Podíval se nahoru na nebe a kamkoliv se obrátil viděl Gabriela.

Velmi utrápený se vrátil domů k Chadídže. Když ho manželka uviděla, vylekala se, protože se celý třásl jako v horečce. Poprosil ji, aby ho přikryla pláštěm a po tom všem usnul. Když se probudil, vydali se za Chadídžiným příbuzným Waraka ibn Nawfal, aby mu řekli, co se stalo. Waraka byl velmi moudrý. Znal mnoho knih a po přečtení Bible se stal křesťanem. Řekl, že Muhammad byl vybrán Alláhem jako prorok. Stejně jako archanděl Gabriel, který přišel k Mojžíši a přikázal mu, aby byl vůdcem svého lidu, přišel i za Muhammadem. Také ji varoval, že ne všichni následují proroka, a že někteří ho budou pronásledovat. Musí být velmi trpělivý, vždyť má důležité poslání určené celému světu.

Od tohoto dne přicházel Gabriel za Prorokem často a verše, určené od Alláha pro lidstvo, byly později zapsány a jsou známy jako svatý Korán.

Po tomto památném dni přicházelo zjevení k Muhammadovi pravidelně. Již věděl, co má dělat. Musí být připraven na budoucnost, protože pouze silný a odvážný člověk vyvolený Alláhem může být prorokem, vždyť lidé jsou často zlí a nechťejí Alláhovu poselství naslouchat.

Jako první uvěřila Chadídža. Pomocí ní Alláh Muhammadovi vše ulehčil. Chadídža byla jeho oporou, pomáhala mu hlásat poselství a stavěla se proti jeho nepřátelům.

Jednu dobu přestala přicházet další zjevení. Prorok byl velmi nešťastný, protože myslel, že ho Alláh opustil nebo se na něj rozhněval a že není hoden svého úkolu. Ale archanděl Gabriel ho znovu brzy navštívil a přinesl mu tyto verše:

**Při denním jasu a při noci, když je tichá, tvůj Pán tě neopustil ani tebou nepohrdá! A bude pro tebe věru lepší poslední než první a tvůj Pán tě zajisté obdaří k tvému uspokojení. Což nenašel tě jako sirotka - a v útulek tě nepřijal? Bloudivým tě nenalezl - a správnou cestu ti ukázal, nuzákem tě nalezl - a bohatství ti věru dal! Co sirotka se týče, toho neutiskuj, co žebráka se týče, toho neodstrkuj, však o dobrodiní svého Pána jiným vypravuj!
(93:1-11)**

Muhammad začal tajně hlásat poselství Alláha blízkým a lidem, kterým důvěřoval. Bylo to v době, kdy život v Mekce byl velmi těžký a lidem chybělo jídlo. Také Abu Tálíb, strýc Proroka, který se o něj postaral po smrti jeho dědečka, měl problém s uživením své velké rodiny. Prorok tedy navrhl, že on a jeho strýc Abbás, který byl velmi bohatý, vychovají dvě děti Abu Tálíba, aby mu tak pomohli. Abu Tálíb souhlasil. Prorok si vzal do opatrovnictví Alího a Al Abbás Džafara.

Jednoho dne, když byl Prorok za městem, zjevil se mu archanděl Gabriel. Ukázal Prorokovi, jak provádět rituální umývání před modlitbou. Pak mu předvedl všechny pozice islámské modlitby - všechny pohyby i slova, která je třeba pronášet. Prorok se vrátil domů a vše nejprve naučil Chadídžu a později i své následovníky. Od té doby se

muslimové před modlitbou umývají a opakují ta samá slova a pohyby, jak je to kdysi naučil Muhammad.

O všem věděla nejprve pouze Prorokova manželka. Jednou však nečekaně vešel do pokoje Alí a uviděl je, jak se modlí. Byl velmi překvapen a zeptal se jich, co to dělají. Prorok mu vysvětlil, že chválí Alláha a děkují mu. Té noci Alí nemohl usnout a stále musel myslet na to, co viděl a slyšel. Velmi si svého bratrance vážil. Nakonec tedy za ním přišel a řekl mu, že by ho chtěl následovat. A tak Chadídža byla první ženou, která poznala islám, náboženství Alláha, a Alí byl prvním mladým mužem. Krátce potom se k ním přidal Muhammadův otrok Zaid ibn Harisa.

Prorok s Alím často opouštěli Mekku, aby se modlili. Jednoho dne je oba uviděl Abu Tálíb a zeptal se jich, kam mají namířeno. Prorok odpověděl, že se modlí a vyznávají stejnou víru jako Abrahám. Vysvětlil mu, že stejně jako Abraháma, tak i jeho si vybral Alláh, aby vedl lid k pravdě. Abu Tálíb se podíval na svého syna Alího a odpověděl: *„Muhammad by tě nikdy nevedl k zlému, běž s ním. Ale já nemohu odejít od své víry a víry mých otců.“* Potom odešel svou cestou.

V stejné době se dostaly zvěsti o Muhammadovi k moudrému a ctěnému kupci z Mekky Abu Bakrovi. Znal dobře Muhammada a věděl, že nikdy nelže. Vydal se za ním osobně, aby si s ním promluvil. Prorok mu řekl, že je opravdu vyslancem Alláha. Když to Abu Bakr uslyšel z jeho úst, uvěřil. Prorok později řekl, že každý, komu vyprávěl o islámu, měl pochybnosti a neuvěřil okamžitě, pouze Abu Bakr byl výjimkou a neváhal ani chvíli. Protože byl velmi moudrý, šlechetný a upřímný, obraceli se na něj lidé často o radu. Měl na ně velký vliv a díky němu se mnoho lidí obrátilo k islámu. Patřil mezi ně také Saad ibn Abu Wakas, strýc Áminy, matky Proroka. Krátce před tím, než k němu Abu Bakr přišel a řekl mu o islámu, měl Saad v noci sen, že se pohybuje v temnotě. Pak uviděl Měsíc. Když se na něj podíval, uviděl Alího, Abu Bakra a Zaida, otroka Proroka. Všichni mu kynuli dlaní, aby se k nim přidal. Když mu Abu Bakr řekl o náboženství islámu, porozuměl svému snu. Hned se přidal k Prorokovi a prohlásil, že je muslimem. Pochopil, že stát se muslimem znamená podřídit se vůli Alláha a sloužit pouze jemu. Přivedl na dráhu islámu také otroka Bilála. Stalo se to jedné noci. Šel zrovna do domu Ummaje ibn Chalafa, jednoho z nejváženějších lidí mezi Kurajšovci. Ummajah nebyl právě doma a Abu Bakr našel pouze jeho otroka Bilála. Vyprávěl mu tedy o islámu. A než dům opustil, stal se Bilál muslimem.

Počet následovníků Proroka začal stoupat. Někdy opouštěli Mekku, aby v horách naslouchali, jak Muhammad recituje Korán. To vše se však dělo tajně a jen málo lidí zatím o islámu vědělo.

Uplynuly tři roky. Jednoho dne opět navštívil archanděl Gabriel Proroka a přikázal mu, aby začal hlásat své poselství otevřeně. Muhammad tedy svolal lid z Mekky. Vystoupil na horu Safa a lidé se shromáždili kolem něj. Zeptal se jich, zda by mu uvěřili, kdyby jim oznámil, že na ně zaútočí nepřátelé. Odpověděli, že ano, vždyť Muhammad nikdy nelhal. Tehdy jim řekl, že je Boží posel a že jim přišel ukázat správnou cestu a varovat je před strašlivým trestem, který je nemine, pokud nebudou tak jako on uctívat Alláha a nikoho jiného. Abu Lahab, jeden ze strýců Proroka, který byl mezi lidmi, povstal a řekl: „Zhyň! Shromáždil jsi nás zde jen proto, abys nám to řekl?“ Na tato slova seslal Alláh Muhammadovi tuto súru:

Zhyňte obě ruce Abú Lahaba! A zhynul již i on! A nebylo mu k ničemu jeho jmění ani to, co si vysloužil. Však hořet bude v ohni plném plamenů on i jeho žena, která palivové dříví nosí a které kolem hrdla provaz z palmových vláken visí. (111:1-5)

Lidé se rozešli a Prorok zůstal opět sám. O několik dnů později to však zkusil znovu. Připravil ve svém domě pohoštění pro všechny své strýce a po jídle k nim promluvil: „Ó synové Abd al-Muttaliba, neznám Araba, který by sdělil svým lidem lepší zprávu než já. Přinesl jsem zvěst o tomto i příštím životě. Činím jen to, co mi Alláh přikázal. Kdo z vás mi pomůže?“ Nikdo neodpověděl. Tu povstal jeho synovec Alí a řekl: „Ó Proroku Alláha, já ti pomůžu.“ Na to se všichni muži rozesmáli. Vždyť k Prorokovi se přidal jen malý chlapec.

Protože jeho strýcové i většina lidí ignorovali Boží poselství, setkával se Prorok dál jen se svými přáteli. Scházeli se v jednom domě blízko hory Safa. Tam se modlili a Muhammad je učil islámu. Často se však stříetávali s nevěřícími, kteří je uráželi. Jednoho dne Prorok se svými následovníky při návratu domů potkali Abu Džahla, jednoho z vůdců Kurajšovců, který nenáviděl Proroka a jeho poselství. Abu Džahl ho začal urážet, ale Prorok si toho nevšímal. Šel dál svou cestou, ale Abu Džahl jej udeřil kamenem do hlavy. Později o tomto incidentu uslyšel Hamza, jeden ze strýců Proroka, silný a odvážný bojovník, kterého se

lidé báli. Rozzlobený se rozeběhl přímo ke Kábě, kde seděl Abu Džahl mezi svými lidmi. Udeřil ho do obličeje a křičel: „*Mě by jsi také urazil, kdybych vyznával islám a říkal to, co říká Muhammad? Odpověz, jestli můžeš!*“ Někteří lidé vstali, aby Abu Džahla bránili, ale ten je zadržel: „*Nechte Hamzu na pokoji, protože to je pravda. Urazil jsem jeho synovce.*“ Od té chvíle se Hamza přidal na stranu Proroka a stal se muslimem. Kurajšovci si uvědomili, že Muhammad tak získal silného obránce a na nějakou dobu ho přestali pronásledovat.

Brzy se však rozhněvali znovu, protože se jim zdálo, že Prorok zachází se svým učením příliš daleko. Společně navštívili Abu Táliba, který Muhammadovi slíbil svou ochranu. Požádali ho, aby šel za Prorokem a poprosil ho o zastavení útoků na jejich bůžky a styl života. Za to že mu potom dovolí hlásat své náboženství, jak jen bude chtít. Nabízeli Prorokovi moc a bohatství, což Prorok odmítl. Po nějaké době, když neviděli žádnou změnu, navštívili Abu Táliba znovu a pohrozili mu, že jestli nezadrží svého synovce, budou válčit proti nim oběma. To Abu Táliba velmi zarmoutilo, ale nemohl porušit slovo, které Prorokovi dal. Řekl Muhammadovi o všem, co se stalo a dodal: „*Zachraň mě i sebe a nedělej mi větší starosti, než mohu unést.*“ Prorok si uvědomil, že ho strýc může opustit a že už pak nebude pod jeho ochranou. Přesto řekl: „*Při Alláhovi, kdyby položili na mou pravou ruku Slunce a na levou Měsíc, abych opustil svůj úkol, neudělám to. Raději zemřu.*“ Abu Tálíb byl velmi rozrušen odpovědí svého synovce. Přesto slíbil, že ho bude chránit dokud bude žít a řekl mu, aby dále hlásal poselství Alláha. Od té doby, když se ho Kurajšovci snažili nutit zapřít svého synovce, vůbec je neposlouchal.

Aby se Kurajšovci zbavili Proroka a jeho následovníků, začali pronásledovat slabé a chudé muslimy, kteří neměli vlivné přátele. Jedním z nich byl i Bilál, otrok Umajje ibn Chalafa. Jeho pán ho zavedl na poušť, tam ho přivázal a nechal na slunci s obrovským kamenem na prsou. Naštěstí tudy zrovna procházel Abu Bakr. Koupil Bilála za velkou sumu peněz a propustil ho. Ovšem ne všichni muslimové měli tolik štěstí jako Bilál. Mnoho jich trpělo. Ale snášeli to statečně, protože věděli, že to co dělají je dobré a odměna v příštím životě bude větší, než jakékoliv štěstí, které mohou poznat zde na Zemi.

Král který uvěřil

Počet Prorokových následovníků stále rostl a to velmi zlobilo nepřátele islámu, kteří dělali různé nepříjemnosti. Nakonec se někteří muslimové rozhodli odcestovat do jiné země, aby unikli pronásledování Kurajšovců a mohli žít v pokoji. Bylo to asi po pěti letech, kdy se Muhammadovi poprvé zjevil archanděl Gabriel a asi dva roky po Prorokově prvním veřejném vystoupení. Muslimové se tedy obrátili na Muhammada s prosbou, zda souhlasí s tím, aby opustili Mekku. On souhlasil. *„Bude pro vás lepší odcestovat do Abisynie. Její král je spravedlivý člověk. Zůstaňte tam, dokud vám Alláh neumožní návrat.“* Muslimové se tedy připravili na cestu. Rozhodli se počkat až do západu Slunce, kdy chtěli opustit tajně město. Prvních dvanáct mužů a čtyři ženy opustili Mekku a po přechodu Rudého moře se dostali do Abisynie. Další 83 mužů a 19 žen se krátce na to vydalo za nimi. Doufali, že je král a lidé toho kraje přijmou příznivě. Byla to první hidžra (emigrace) v dějinách islámu.

Obyvatelé Mekky to velmi rozhněvalo, protože mezi poutníky byli i synové a dcery významných rodin. Jejich hněv se ještě zvětšil, když se dozvěděli o jejich příznivém přijetí v Abisynii. Vyslali proto do Abisynie dva posly, kteří měli za úkol přemluvit krále, aby vrátil uprchlíky zpět. Byli to Amr ibn al-Ás, skvělý mluvčí, a Abdulláh ibn abi Rabiah. Po příchodu do Abisynie navštívili nejprve královu rádce, které podplatili. Ti pak stáli na jejich straně. Poté navštívili krále, kterého také obdarovali a řekli: *„Vaše milosti, tito lidé opustili náboženství, které vyznáváme u nás v Mekce, ale zároveň se nestali ani křesťany, jako jsi ty, pane.“* Přítomní královští rádcové začali přesvědčovat krále, aby vrátil muslimy zpět do Mekky. Král odpověděl: *„Ne, nevydám je. Tito lidé mě přišli prosit o ochranu. Usídlili se v mé zemi a vybrali si mě před jinými. Nemohu je proto zradit. Pozvu je sem a sám se jich zeptám, jestli je pravda, co říkáte. Jestli máte pravdu, pošlu je zpět.“* Král tedy nechal poslat pro muslimy. Když vešli, nepoklekl před trůnem, jak bylo v té zemi zvykem. *„Proč nepokleknete před našim králem?“* Zeptal se jeden z rádců. *„My se klaníme jen Alláhovi,“* odpověděli muslimové. Král je požádal, aby mu vyprávěli o svém náboženství. Vybrali tedy Džafara ibn Abi Táliba, bratrance Proroka (MNBŽ), aby mluvil za muslimy.

Řekl: „Ó králi, nejprve jsme byli nevědomí, my i naši předkové jsme zapomněli na víru Abraháma, který spolu s Ismailem vybudoval Kábu a uctíval pouze Alláha. Modlili jsme se k modlám, jedli jsme zdechliny, nerespektovali jsme práva našich bližních, silní ovládali slabé. Dělalí jsme hrozné věci, dokud Alláh nevybral z našeho středu Posla, který je člověk upřímný, poctivý a nevinný. Vyzval nás, abychom uctívali jedině Alláha a zanechali víry našich otců. Prosil nás, abychom pomáhali ostatním, nechali zlé zvyky a neustálé válčení. Učil nás, abychom se starali o sirotky, zakázal nám proklínání a pomluvy. Máme se modlit, postit a dávat almužnu. Jdeme v jeho stopách a postupujeme tak, jak nám přikázal. Obyvatelé Mekky nás začali nenávidět a útočit na nás kvůli našemu náboženství. Museli jsme opustit naše domy a přišli jsme až sem, protože doufáme, že zde najdeme spravedlnost.“

Král, který byl křesťanem, byl těmito slovy mile překvapen. Slíbil jím bezpečí v jeho zemi a odmítl je vydat. Amr tedy musel vymyslet něco, co by krále naklonilo na jeho stranu. Druhý den šel za králem a řekl mu: „Tito lidé říkají o Ježíšovi něco neslýchaného.“ Král si tedy přál vědět, co Prorok říká o Ježíši. Džafar na to odpověděl slovy Koránu. Zde je několik veršů:

A připomeň v knize také Marii, která se vzdálila od své rodiny na místo na východě a spustila závoj mezi sebou a jimi. A poslali jsme k ní Svého ducha a zjevil se jí v podobě dokonalého smrtelníka. I zvolala: „Utíkám se před tebou k Milosrdnému - kéž i ty by ses Ho bál!“ Pravil : „Já jsem posel tvého Pána. Přišel jsem, abych ti daroval čistého chlapce.“ Pravila: „Jak bych mohla chlapce mít, když se mne nedotkl žádný smrtelník a já nejsem nepočestnou ženou!“ Odpověděl: „Staň se tak! Neboť tvůj Pán pravil: Toto je pro mne snadné! Věru ho učiníme pro lidi znamením a od nás seslaným milosrdenstvím. A toto je již věcí rozhodnutou!“ Marie tedy otěhotněla a uchýlila se s ním na vzdálené místo. (19:16-22)

Pak přišla nesouc dítě k svému lidu. I zvolali: „Marie, ty jsi provedla neslýchanou věc! Sestro Áronova, tvůj otec nebyl špatným mužem ani tvá matka nebyla nepočestnou ženou!“ A ukázala Marie na chlapce. I pravili: „Jak máme mluvit s někým, kdo je ještě dítětem v kolébce?“ A promluvil chlapec: „Já jsem Božím služebníkem. On mi

dal Písmo a učinil mne prorokem a učinil mne požehnaným. Ať budu pobývat kdekoliv, co budu žít, mi poručil modlitbu, almužnu a také úctu k své matce. Neučinil mě ani násilníkem, ani bídníkem. A dal, aby byl mír se mnou v den, kdy jsem se narodil, i v den, kdy zemřu, i v den, kdy k životu zase budu probuzen.,, (19:27-33)

Když to král uslyšel, naplnily se jeho oči slzami. Obrátil se na své rádce a řekl: *„Tato slova určitě pocházejí od Boha. Věru je to to samé co říkal Ježíš. To, co přinášejí Ježíš a Muhammad, Poslové Boží, pochází ze stejného pramene.“*

Tak muslimové získali souhlas krále k životu v jeho zemi. Amrovi vrátili dary, které přinesli a oba se museli vrátit zpět do Mekky.

Vůdcové Kurajšovců byli velmi znepokojeni tím, že se stále větší část obyvatel Mekky začíná přidávat k Muhammadovi. Nakonec Omar ibn al-Chatab, jeden z mocných vůdců Mekkánců, se rozhodl, že jediný způsob jak Muhammada utišit, je zabít ho. Jak se rozhodl, tak se také okamžitě vydal učinit. Cestou potkal muže, který, když poznal Omarův záměr, řekl: „Proč se nejdříve nerozhlédneš ve svém domě? Což nevíš, že tvá sestra Fátima je také muslimkou?“ Omar byl velmi překvapen a nemohl tomu uvěřit. Ihned se vydal do domu své sestry. Když se přiblížil, uslyšel, jak jeho sestra s manželem Saidem čtou súru Táhá. Jakmile Fátima uslyšela bratra vcházet, schovala svitek se súrou pod záhyby sukně. Omar vtrhl do domu a vykřikl: „Co jsem to slyšel?“ Přestal se ovládat a zaútočil na manžela Fátimy. Křičel: „Slyšel jsem, že jste se stali muslimy!“ Fátima se snažila bránit svého muže, ale Omar udeřil i ji. A tak řekla: „Ano, jsme muslimové a věříme v Alláha a jeho Posla a ty můžeš dělat co chceš!“ Když Omar uviděl její víru a odvalu, pochopil, že se choval nevhodně a řekl jí: „Nech mě nahlédnout, co jste četli. Možná vaši víru pochopím.“

Omar slíbil, že svitek vrátí a než ho dostal do rukou musel se umýt. Potom četl:

Tá há. Neseslali jsme ti Korán, aby jsi byl zoufalý, nýbrž jako připomenutí těm, kdo se bojí Boha, a jako vzkaz, který přichází od toho, kdo stvořil zemi a vysoká nebesa. Milosrdný - On sedí na svém vznešeném trůnu a vše, co je na nebesích a na zemi, mezi nimi i pod povrchem země, Jemu náleží. A jestliže svá slova hlasitě pronášíš, Jemu překrásná jména přísluší, vždyť On, Bůh - a není božstva kromě Něho, zajisté zná tajemství, byť by bylo sebelépe skryté! (20:1-8)

Když Omar přestal číst, uznal, že jsou to nejkrásnější slova, jaká kdy slyšel a že obsah těchto slov musí být pravdivý. S mečem, který stále držel v ruce, vyběhl k domu Proroka a hlasitě zaklepal na dveře. Jeden z Prorokových společníků se podíval přes okno. Když uviděl Omara s mečem v ruce, začal se obávat o Prorokův život. Ale Prorok trval na tom, aby Omara nechali vstoupit. Pak s ním zůstal o samotě. Zeptal se

ho, proč přišel a on odpověděl: „Přišel jsem přísahat, že není jiného Boha kromě Alláha a že ty, Muhammade, jsi jeho poslem!“ Stále držel v ruce meč, kterým chtěl původně Proroka zabít, a ten samý meč ho měl od této chvíle chránit.

V té době, kdy chtěli muslimové rituálně obcházet Kábu, to museli dělat tajně v noci a ve strachu. Omar byl však velmi odvážný a silný. Prohlásil veřejně, že je muslimem a šel přímo ke Kábě. Tento čin uskutečnil ve dne před překvapenými zraky všech Mekkánců a Kábu skutečně obešel. Nikdo se neodvážil nic říct. Kurajšovci byli ještě více znepokojeni a začali vidět v islámu hrozbu pro celou Mekku. Jejich hněv rostl. A opět dospěli k rozhodnutí zabít Muhammada. Když o těchto plánech uslyšel strýc Proroka Abu Tálíb, vyslal žádost ke všem synům Abd al-Muttaliba. Prosil je, aby Muhammada ochránili, což také učinili. Když Kurajšovci viděli, že Muhammadovi nemohou ublížit, rozhodli se, že musí postupovat jinak. Vyvěsili na Kábu oznámení, že se zabraňuje jakýkoliv kontakt s muslimy, s rodem Al-Muttalib a s rodem Hášimovců. Bylo jim zakázáno prodávat i potraviny a vodu. Život byl velmi těžký, zvláště když začaly chybět potraviny. Návist Kurajšovců byla tak velká, že když si muslimové chtěli koupit jídlo od projíždějících karavan, Abu Lahab, jeden z největších nepřátel islámu, slíbil kupci desetkrát větší cenu za jeho zboží. A tak muslimům znemožnil koupi nejpotřebnějších věcí.

Každý rok v čase pouti přijížděli do Mekky lidé z celé Arábie. Poutníci viděli krutost a nespravedlnost Kurajšovců a mnoho z nich se stalo následovníky Proroka. Kurajšovci se začali za své činy stydět, zvláště když někteří z muslimů byli jejich příbuznými. Po třech letech se rozhodli, že nadešel čas přestat muslimy bojkotovat a sundali vývěsku ze stěny Káby. K jejich překvapení byl celý list zničen červy, kromě úvodních slov „Ve jménu Alláha“.

Prorok a jeho následovníci se vrátili k normálnímu způsobu života. Ale těžká léta velmi oslabila Chadídžu, která onemocněla a brzy zemřela. Tak Prorok ztratil svou milovanou ženu a zároveň přítele, první osobu, která přijala islám a která mu tak mnoho pomáhala. Byla únikem od všeho zlého, co jej potkalo a byla jeho nejlepším společníkem v jeho trápení. Velmi ji miloval. Stalo se to v roce 619 a tento rok byl nazván rokem Smutku.

Brzy na to zemřel také Abu Tálíb. Byl jedním z nejvznešenějších lidí v Mekce, jeden z vůdců Kurajšovců. Přestože nikdy nepřijal islám, bránil Proroka před jeho nepřáteli. Pro Muhammada byla tato ztráta jednak velmi bolestná a jednak velmi nebezpečná, protože podle arabských zvyků, kdo je pod ochranou vlivné osoby, je v bezpečí tak dlouho, dokud ta osoba žije. Tak se smrtí strýce se vytratila i ochrana Proroka. Jeho nepřátelé se radovali, když ho viděli smutného, bez manželky, která by ho mohla potěšit, a strýce, který by ho chránil. Začali se k němu chovat hůř než obvykle. Zlobily ho dokonce i malé děti. Jeden mladý člověk hodil na hlavu Proroka písek, ale Prorok šel dál a nic si z toho nedělal. Jedna z jeho dcer plakala a přiběhla, aby jej očistila, a Prorok jí řekl: „*Neplač, holčičko, Alláh tvého otce ochrání.*“

Abu Tálíb byl posledním článkem, který jej spojoval s Kurajšovci. Prorok cítil, že teď již v Mekce ničeho nedosáhne, protože srdce Kurajšovců jsou zatvrzelá. Vypravil se do Taifu, kde doufal, že nalezne pochopení. Celou cestu, asi 70 km, šel pěšky. Promlouval ve všech místech, kde se shromáždili lidé, ale nikdo ho neposlouchal. A nejenže neposlouchali, co jim říká, ale přikázali otrokům, aby na něj házeli kameny. Smutný opustil město. Našel si místo vedle zdi na okraji města, kde našel samotu a začal se modlit těmito slovy: „*Ó Alláhu, k tobě se obracím se svou slabostí a bezradností. Ó Milosrdný, ty jsi Pánem slabých, ty jsi mým Pánem. Do kterých rukou vkládáš mé poselství? Do rukou člověka, který mě uráží, či nepřítel, kterému nade mnou dáváš moc? Jestli se na mě nehněváš, nevadí, co se se mnou stane. Tvoje přízeň je mým cílem. Utíkám do bezpečí světla tvé tváře, které rozjasňuje temnotu, a na kterém záleží tento i onen svět, aby Tvůj hněv nepadl na mě a aby Tvůj hněv nade mnou nehřměl. Učiním vše, abys byl spokojen. Není síly a moci kromě Tebe.*“

Zeď, při které Prorok seděl, sousedila se zahradou dvou bratrů. Když uslyšeli jeho modlitbu, začali s ním soucítit a poslali k němu otroka s podnosem plných hroznů. Před jídlem Prorok řekl: „*Bismillah*“ - ve jménu Boha. Sloužící, který se jmenoval Addas, se velmi divil. Vždyť nikdy nic takového od lidu této oblasti neslyšel. Prorok se zeptal: „*Ze které země pocházíš a jaké je tvé náboženství?*“ „*Jsem křesťan z asyrského města Ninive,*“ odpověděl. „*Z města dobrého Jonáše, syna Matouše,*“ dodal Prorok. „*Odkud to víš?*“ zeptal se Addas. „*Je to můj bratr. On byl Prorokem a já jsem také Prorokem,*“ odpověděl Muhammad. Addas se předklonil a políbil ho na hlavu, ruce a nohy. Poznal, že je to skutečný Prorok.

Když se Muhammad chtěl vrátit do Mekky, musel tam nejprve najít nějaké ochránce. Mnoho vůdců kmenů ho odmítlo, až Al Mutaam bin Adi souhlasil a vyhlásil u Káby, že je ochránce Muhammada. Tak mohl Muhammad vstoupit bez obav do Mekky.

Jedné noci spal Prorok nedaleko Káby. Bylo to v místě, kde spával i Abd al-Muttalib. Zde ho probudil archanděl Gabriel. Později Prorok vyprávěl, co se stalo: „*Posadil jsem se a on mě chytil za ruku. Přivedl mě ke dveřím Káby, kde byl připraven Buraq (zvláštní bílý kůň).*“

Prorok vyprávěl, jak na něj nasedl a jak se s Gabrielem po boku přenesl z Mekky do mešity Al-Aksa v dalekém Jeruzalému. Tam Muhammad mezi ostatními proroky našel Abraháma, Mojžíše a Ježíše. Muhammad stál v čele modlitby. Pak mu přinesli dva džbány, jeden naplněný vínem a druhý mlékem. Vybral si mléko. Na to mu řekl archanděl Gabriel: „*Byl jsi doveden ke skutečné přirozenosti člověka (fitrah) a to se stane i s tvými lidmi, Muhammade.*“

Prorok pak pokračoval ve vyprávění, jak prošli přes bránu nebes a uviděli říši andělů. Mezi nimi byl i Málík, strážce pekel, který se nikdy neusmívá. Málík se přiblížil k Prorokovi a ukázal mu pohled na peklo a ukrutné utrpení, které je tam připraveno. Potom ho andělé provedli přes sedm nebes, jedno po druhém. Během této cesty opět uviděl Ježíše, Mojžíše a Abraháma. Muhammad řekl, že nikdy neviděl člověka, který by mu byl tak podobný jako Abrahám. Viděl také Jana, Josefa, Idrise a Árona. Nakonec se dostal k Sidrat al-Muntaha, kde před ním ještě nebyl žádný prorok. Zde obdržel příkazy pro věřící.

**Uvěřil posel v to, co od jeho Pána mu bylo sesláno.
Uvěřili všichni věřící v Boha, Jeho anděly i Jeho posly a
My neděláme rozdíl mezi Jeho posly - a řekli: „Slyšeli
jsme a uposlechli jsme; o Tvé odpuštění prosíme, Pane
náš, a u Tebe je konečný náš cíl!“ (2:285)**

Později byl odveden před Alláha, kde mu bylo přikázáno, aby se muslimové modlili padesátkrát denně. Později Prorok vzpomínal: „*Na zpáteční cestě jsem potkal Mojžíše. Zeptal se mě, kolik modliteb denně se musí muslimové modlit. Když jsem řekl, že padesát, odpověděl, že mí lidé jsou velmi slabí a ať se vrátím k svému Pánu a poprosím ho, aby snížil počet modliteb pro mě a můj lid.*“ Prorok tak učinil a počet modliteb byl snížen o deset. „*Cestou jsem znovu míjel Mojžíše a on řekl to samé. A to se opakovalo tolikrát, až nakonec zůstalo pouze pět denních modliteb. Mojžíš však řekl, že je to stále mnoho, ale já jsem odpověděl, že už se stydím žádat o další úlevy a znovu už*

jsem se nevrátil. Ti mezi námi, kteří se budou modlit pětkrát denně, budou odměněni, jako by se modlili padesátkrát.“

Další den ráno, když se Prorok vrátil ze své neobvyklé noční cesty do Mekky, vyprávěl Kurajšovcům, co se stalo. Většina odpověděla: „*To není možné! Karavana do Syrie cestuje měsíc a další měsíc trvá její návrat! Není možné cestovat tak daleko během jediné noci!*“ I mnoho muslimů bylo překvapeno a chtěli, aby jim Prorok o všem vyprávěl. Někteří to běželi oznámit Abu Bakrovi, který řekl: „*Jestli to říká sám Muhammad, tak je to pravda. Pamatujte, že k němu přichází slovo Alláha bezprostředně z nebe na Zem v noci i ve dne. Cožpak to není větší zázrak než tato noční cesta?*“ Abu Bakr se vydal do mešity a poslouchal, jak Prorok popisuje Jeruzalém. Řekl: „*Říkáš pravdu, ó Proroku Alláha.*“ Od té doby byl Abu Bakr nazýván As-Siddík, což znamená ten, který dosvědčuje pravdu. Ostatní také začali Prorokovi věřit, když popsal dvě karavany, které viděl na zpáteční cestě do Mekky. Vše, co řekl se potvrdilo, protože karavany přijely v čase, který předpověděl.

Sláva tomu, jenž za noci přenesl Svého služebníka z Posvátné mešity do mešity Al Aksa, jejíž okolí jsme požehnali, abychom mu ukázali některá Svá znamení. A On je věru slyšící a jasnozřivý. (17:1)

Při hvězdě padající! Váš druh nebloudí, ani nebyl sveden, ani nehovoří ze svého vlastního popudu. Je to vnuknutí, které mu bylo sesláno, které ho naučil On - silný mocí, silou vládnoucí; a vzpřímeně se tyčil, zatímco byl na nejvyšším obzoru. On se potom přiblížil a spustil se dolů na vzdálenost dvou luků, možná byl i ještě blíže, a vnukl svému služebníku to, co mu seslal. A jeho srdce mu v tom, co viděl, nelhalo. Chcete snad pochybovat o tom, co viděl? Vždyť Ho viděl již u příležitosti jiného sestoupení, poblíže lotosového stromu u nejzazšího okraje, u něhož je zahrada věčného příbytku. A když přikrylo lotosový strom to, co jej přikrylo, oko se neodvrátilo ani nebloudilo, a věru spatřil největší znamení svého Pána! (53:1-18)

Smlouva v Akabah

V Jasribu žily dva velké kmeny, Aws a Chazradž, které mezi sebou neustále válčily. Oba kmeny uctívaly modly. Žilo tam také mnoho Židů, kteří naproti tomu uctívali jediného Boha. Ti často Arabům připomínali, že z jejich středu vyjde prorok.

Nadešel čas pouti ke Kábě. Mnoho lidí z Jasribu se na ni chystalo. Mezi nimi bylo i šest mužů z rodu Chazradž. Slyšeli o učení Proroka Muhammada a domnívali se, že to musí být ten Prorok, o kterém mluvili Židé. Rozhodli se Muhammada navštívit a promluvit si s ním. K setkání došlo v místě nazývaném Akabah poblíž Mekky. Prorok jim zde vyprávěl, co to znamená islám a recitoval súry z Koránu. Přednášení Koránu promluvilo k jejich srdcím natolik, že se stali muslimy. Při odchodu z Mekky slíbili, že se za rok vrátí. S islámem v srdcích se vrátili do Jasribu a vše vyprávěli svým příbuzným a známým. A díky jejich vyprávění se mnoho lidí stalo muslimy.

Minul rok a znovu nastal čas pouti. Dvanáct lidí z Jasribu přišlo do Mekky, aby se setkali s Prorokem a slíbili mu věrnost. Když se vraceli, poslal s nimi Prorok svého přítele, který je měl učit islám. Uplynul další rok a na pouť do Mekky přišlo ještě více muslimů. Zorganizovali tajné setkání s Prorokem. Z Jasribu přišlo 73 mužů a jedna žena. S Muhammadem a jeho strýcem Al Abbásem se setkali v noci. Lidé z Jasribu slíbili pomoc a ochranu v jejich městě muslimům z Mekky. Tento slib byl nazván Smlouva v Akabah. Bylo to velmi dobré, protože zatímco počet muslimů v Jasribu rostl, v Mekce stále trpěli. Prorok svým následovníkům v Mekce poradil, aby odešli do Jasribu, kde budou v bezpečí. Většina muslimů tak učinila.

Když Kurajšovci zjistili, že je Muhammad dostatečně silný, aby s nimi mohl bojovat, začali se obávat. Také věděli, že lidé z Jasribu jsou připraveni mu pomoci a bránit ho. Když viděli, že muslimové opouštějí Mekku, rozhodli se Proroka zabít dřív, než Mekku opustí a přidá se k ostatním. Tak chtěli skončit s islámem navždy.

Když všichni odešli do Jasribu, zůstal Prorok sám. Čekal na svolení Alláha, aby mohl opustit město. Zůstal s ním Abu Bakr a Alí a několik muslimů, kterým Kurajšovci nedovolili odejít. Abu Bakr stále žádal, aby už mohl odjet do Jasribu, ale Prorok mu vždy odpověděl: „*Nespěchej, Alláh ti určitě najde přítele na cestu.*“

Vůdcové Kurajšovců se setkali v domě svého předka Kussaje, jak bylo zvykem, když chtěli rozhodovat o něčem důležitém. Hledali způsob, jak by se zbavili Proroka, než stačí odejít do Jasribu. Během jejich rozhovoru se u dveří objevil Satan v podobě starého váženého muže. Když ho uviděli, ptali se, kdo to je. Odpověděl, že je šejchem z hor, který když uslyšel, co se děje, tak jim přišel poradit a pomoci. Viděli, že vypadá jako vážený člověk a pozvali ho mezi sebe. Každý z vůdců předkládal své návrhy, ale nemohli se shodnout, dokud Abu Džahl nepředložil svůj plán. Každý kmen vyšle jednoho silného muže a všichni půjdou čekat před dům Proroka a zaútočí na něj, až vyjde. Tak by se mohli pomstít. Vina za jeho zabití by padla na všechny kmeny a rodina Proroka by se pak nemohla pomstít. Když to Satan uslyšel, řekl: „*Ten člověk má pravdu. Podle mého názoru je to jediná věc, kterou můžeme udělat.*“ A tak začali plánovat vraždu Proroka.

A hle, ti, kteří neuvěřili, chystali proti tobě úklady, aby tě zadrželi, a nebo zabili či vyhnali. A chystali úklady, avšak i Bůh chystal úklady, vždyť Bůh je nejlepší v strojení úkladů. (8:30)

Než přišla noc, ve které měl být Muhammad zabit, přišel k němu archanděl Gabriel a řekl: „*Nespi dnes ve svém lůžku.*“ Prorok pochopil, co se má stát a poprosil Alího, aby ležel v jeho posteli. Slíbil, že se mu nic nestane. Když nadešla osudná noc, vrahové se shromáždili před Prorokovým domem a čekali, až vyjde. Prorok se přesvědčil, že je Alí v bezpečí a opustil dům. Na tento krátký okamžik Alláh odebral bojovníkům zrak, takže ho nemohli vidět. Muhammad nad jejich hlavami rozsypal hrst písku a recitoval tyto verše:

Já sín. Při moudrém Koránu, Ty jsi vskutku jedním z vyslanců, který po stezce přímé jde, který je mocným a

slitovným seslaný, aby jsi varoval lid, jehož otcové nebyli varováni, takže jsou lhostejní. A uskutečnilo se již Naše slovo nad většinou z nich – však oni nevěří. A vložili jsme na jejich šíje řetězy, které až k bradám sahají, takže hlavy mají zvednuté. Před ně i za ně jsme umístili přehradu a přikryli jsme je, takže nevidí. (36:1-9)

Bojovníci čekali celou noc a byli rozzlobeni, když ráno viděli vycházet pouze Alího. Zjistili, že jejich plán selhal. Prorok se zatím vydal do domu Abu Bakra a řekl: „*Alláh mi sdělil, že je čas opustit Mekku.*“ „*Spolu?*“ zeptal se Abu Bakr. „*Spolu,*“ odpověděl Prorok. Abu Bakr se rozplakal radostí, když viděl, že slibovaným společníkem na cestu je sám Muhammad. Řekl: „*Ó Posle Alláha, zde jsou připraveni dva velbloudi.*“ Potom se odešli schovat do jeskyně na hoře Tawr na jih od Mekky. Když byli za městem, Prorok se otočil a řekl: „*Z celé země Alláha, toto je pro Něj i pro mě nejdražší kout. Kdyby mě mí lidé nedonutili odjet, nikdy bych to místo neopustil!*“ To se stalo 12. 9. 622. Když Kurajšovci zjistili, že Prorok odcestoval, vypravili se ho pronásledovat. O tři dny později se dostali k jeskyni, kde se Prorok s Abu Bakrem ukrývali. Stala se ale velmi podivná věc. Pavouk pokryl svou sítí celý vchod do jeskyně a holub s holubicí si našli poblíž úkryt. Když lidé z Mekky stáli u jeskyně, dělila je od uprchlíků pouze pavoučí síť. Abu Bakr se začal obávat o jejich životy. Pošeptal Prorokovi: „*Jsou velmi blízko. Jestli se některý z nich ohlédne, uvidí nás.*“ Ale uspokojila ho odpověď Proroka: „*Co myslíš o dvojici lidí, kteří mají jako třetího Alláha?*“

Nermuť se, vždyť Bůh je s námi! (9:40)

Pronásledovatelé zjistili, že do jeskyně nikdo nevstoupil, protože pavučina nebyla poškozena a holub by si zde nenašel úkryt, takže nakonec odešli a do jeskyně nevstoupili. O tři dny později se Prorok a Abu Bakr rozhodli jeskyni opustit. Přišel průvodce, který je měl dovést do Jasribu a přivedl velbloudy.

Pronásledovatelé se vrátili do Mekky a určili odměnu 100 velbloudů pro toho, kdo Proroka dostihne. Mezi těmi, kteří se ho vydali pronásledovat byl i jeden slavný bojovník Suraka ibn Málík. Ten je také dostihl. Když se k ním však přiblížil, jeho kůň zapadl po kolena do písku. Tak se to stalo třikrát. Suraka pochopil, že Proroka chrání mocnější síla a žádal ho o odpustění. Prorok mu odpustil a navíc mu

slíbil zlaté náramky, které nosí perský král (Kisra). Suraka se pak vrátil zpět do Mekky a ostatním řekl, že je další pronásledování zbytečné, vždyť se to nepodařilo ani jemu.

Jestliže vy mu nebudete pomáhat, Bůh mu pomohl již dříve v době, kdy ho vyhnali nevěřící a když byl jedním ze dvou; Když byli oba skryti v jeskyni, pravil svému příteli: „Nermuť se, vždyť Bůh je s námi!“ A seslal mu Bůh svůj klid a podpořil ho vojsky pro vás neviditelnými a ponížil slova těch, kteří nevěřili, zatímco slovo Boží je nejvyšší – Bůh je zajisté mocný a moudrý. (9:40)

Odchod Proroka z Mekky se nazývá hidžra neboli migrace. Byl to první krok k rozšíření islámu na celý svět a od roku hidžry začíná muslimský kalendář.

Příchod do Jasribu

Když obyvatelé Jasribu uslyšeli, že Prorok opustil Mekku a je na cestě k nim, netrpělivě ho vyhlíželi. Každé ráno se chodili dívat na okraj města, jestli už nejede. V pondělí 23. září roku 622 ho v dálce spatřili a volali: „*Je to Muhammad! Posel Boží přijel!*“ Všichni muslimové se vypravili ho přivítat a volali: „*Alláh je velký, je nejmocnější. Muhammad, Posel Boží, přijel!*“ Děti a ženy mu na uvítanou radostně zpívaly. Většina lidí ho nikdy neviděla, a když se shromáždili, nevěděli, kdo z nich je Prorok a kdo Abu Bakr, který s ním přijel. Tato nejistota však netrvala dlouho. Abu Bakr povstal, aby zastínil Proroka před pražícím Sluncem. Jasrib byl pojmenován Medína, což znamená Město proroka.

Muhammad zůstal nejprve tři dny v Kuba, nedaleko od vstupu do Medíny. První pátek po svém příjezdu vedl modlitbu. Mnoho lidí ho žádalo, aby zůstal bydlet u nich, ale on odmítl a ukázal na svou velbloudici Kaswa: „*Nechte ji jít, ona ukáže místo, kde zůstanu bydlet,*“ protože věděl, že ji Alláh povede. Velbloudice nakonec ulehla poblíž domu patřícímu Bani an-Nadžar, kmeni spřízněného s matkou Proroka. Dům byl používán k sušení datlí a patřil dvěma sirotkům Sahlovi a Suhejlovi. Chtěli ho Prorokovi přenechat, ale on trval na tom, že jim musí zaplatit. Potom začali stavět mešitu a dům, kde by mohl Prorok bydlet. Všichni muslimové pracovali spolu, aby byli rychle hotovi. Přidal se k nim i Prorok. V mešitě se potom muslimové setkávali k modlitbám a k rozhodování o důležitých záležitostech. Budova byla velmi jednoduchá a skromná. Ušlapaná zem sloužila jako podlaha, střecha z palmových listů byla podepřena kmeny stromů. Dva kameny ukazovaly směr modlitby. Nejprve se modlili směrem k Jeruzalému, potom byl ale směr změněn na Kábu v Mekce. Po vystavění mešity chtěl Prorok upevnit vztah mezi muhadžiry (lidmi z Mekky) a ansáry (původními obyvateli Medíny). Každý ansár si vzal k sobě jednoho bratra z Mekky. Děлил se s ním o vše a počítal s ním jako se členem rodiny. To byl počátek islámského bratrství.

Prorok přemýšlel, jak svolávat lid k modlitbě a diskutoval o tom s přáteli. Padly dva návrhy: troubení rohem, jak to dělali Židé, a svolávání zvonem, jak to dělali křesťané. Nakonec měl muž jménem Abdulláh ibn Zaid sen, ve kterém viděl člověka v zeleném oděvu, který držel v rukou zvonek a roh. Ve snu se ho zeptal: „*Prodáš mi ten zvonek*

nebo ten roh, abych mohl svolávat lid k modlitbě?“ Muž odpověděl: „Lepším způsobem svolávání lidí jsou tato slova:

Alláh je největší. (4x)

Dosvědčuji, že není boha, kromě Alláha. (2x)

Dosvědčuji, že Muhammad je Prorokem Božím. (2x)

Pojďte rychle k modlitbě. (2x)

Pojďte rychle k úspěchu. (2x)

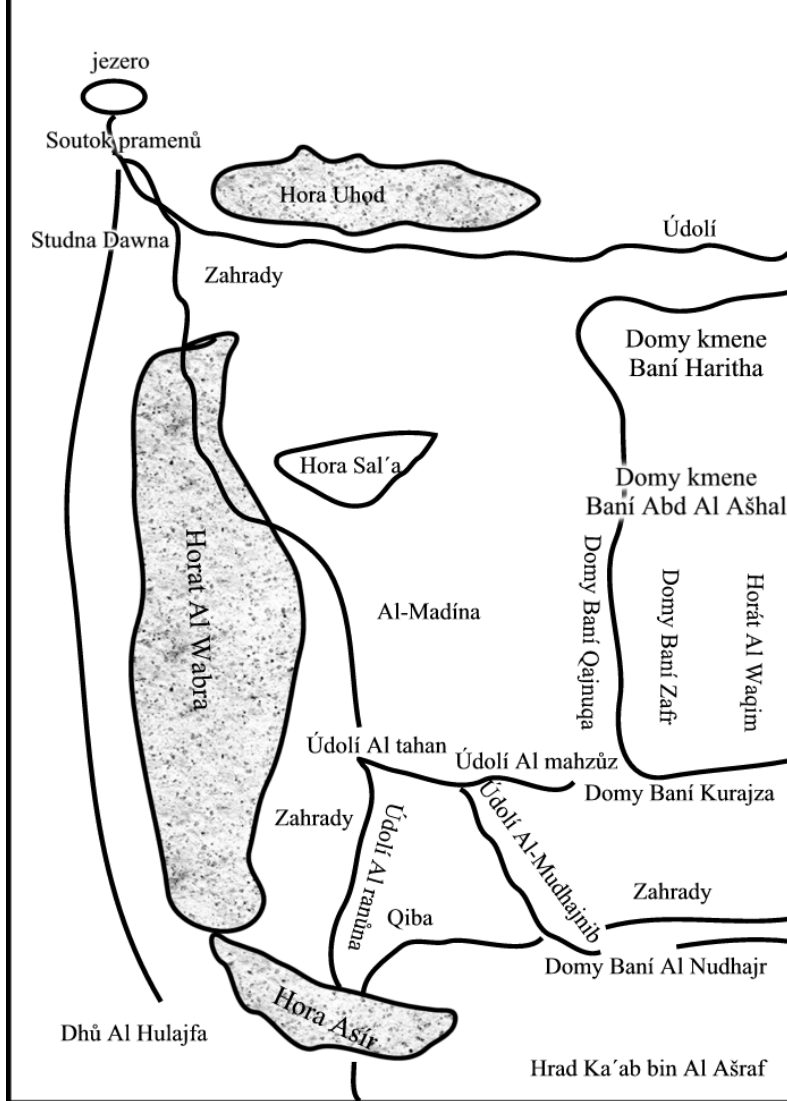
Alláh je největší. (2x)

Není Boha kromě Alláha.“

Když to Prorok uslyšel, potvrdil, že to byl skutečně sen seslaný Alláhem. Poslal Bilála, který měl pěkný silný a zvučný hlas, aby tímto způsobem svolal lid k modlitbě. Bilál tak učinil. Krátce potom navštívil Proroka Omar, který mu sdělil, že měl přesně stejný sen. Prorok na to řekl: „*Nechť je Alláh pochválen.*“

Azan, neboli svolávání k modlitbě, které pochází ze snu Abdulláha ibn Zaida a bylo vyvoláváno poprvé Bilálem, můžeme dnes slyšet z minaretů všech mešit na světě.

Kmeny Al-Madíny před Hidžrou

Muslimové, kteří odešli do Jasribu, opustili svůj majetek v Mekce a ten padl do rukou jejich nepřátel. Proto, když se dozvěděli, že se jeden z Kurajšovců, Abu Sufjan, vrací s karavanou ze Sýrie do Mekky, rozhodli se, že nadešel čas, aby získali zpět, co ztratili. Prorok jim dal souhlas k útoku a všichni se začali připravovat. Bylo jim zjeveno:

Dovoleno je těm, kdož jsou napadeni a jímž bylo ukřivděno aby bojovali. A Bůh věru je schopen jim poskytnout pomoc. (22:39)

Toto zjevení připomíná, že horší věc před zraky Alláha je:

odvracet se od Boží stezky, nevěřit v Něj a v posvátnou Mešitu a vyhánět její obyvatele z ní je ještě těžší hřích před Bohem; svádět od víry je horší než zabíjet. (2:217)

Kořist však nebyla jediným důvodem k útoku. Muslimové chtěli být v Medině v bezpečí a chránit islám. Když mají Kurajšovci právo svobodně obchodovat, tak muslimové musí mít možnost svobodně vyznávat svou víru, věřit v Alláha, poslouchat jeho Posla Muhammada a strážít jeho slovo. Napadení karavany bylo nejlepším způsobem, jak to Kurajšovcům dokázat.

Tou dobou se Abu Sufjan dozvěděl o plánech muslimů a vyslal do Mekky zprávu o hrozícím nebezpečí karavaně a prosil o pomoc. Výsledkem bylo, že se téměř všichni Kurajšovci vydali karavanu bránit. Bylo tam asi 1000 mužů a 100 koní. Přišly také ženy, aby je zpěvem podněcovaly k boji.

Prorok nic netušil a vypravil se s muslimy k útoku. Byl zrovna čas ramadánu a muslimové se postili. Bylo jich pouze 314, většina ansárů. Měli 3 koně a 70 velbloudů, na kterých se v jízdě střídali. Dostali se až poblíž Badr, kde rozbili své stany a čekali na zprávy o karavaně. Tam se také dozvěděli, že na ně vyrazili Kurajšovci s velkou armádou. Situace se změnila. Nemohli už útočit na karavanu, ale museli se bránit Kurajšovcům.

Prorok kolem sebe shromáždil svůj lid, aby jim vysvětlil, co mají dělat. Abu Bakr a Omar slíbili za lid z Mekky, že budou ve všem poslouchat Proroka. Ale on chtěl slyšet také názor ansárů, protože je nechtěl nutit k něčemu, s čím nesouhlasí. Saad ibn Muad, jeden z vůdců ansárů, vstal a řekl: „*Věříme ti a přísaháme přede všemi, že to, co jsi přinesl, je pravda. Dáváme ti naše slovo a souhlas s tím, že budeme poslouchat. Dělej, co myslíš. My půjdeme s tebou, i kdybys nás vedl do moře.*“ Prorok byl těmi slovy velmi potěšen.

Abu Sufjan se dozvěděl, kde se muslimové utábořili, a změnil kurz karavany tak, aby byla z jejich dohledu. Vyslal zprávu Kurajšovcům, že karavana je v bezpečí a že se mohou vrátit do Mekky. Ale Kurajšovci byli příliš pyšní a tvrdohlaví, chtěli ukázat svou sílu a zbavit se muslimů navždy.

V Badr se nacházelo směrem k Medíně údolí plné pramenů vody. Muslimové zde zaujali pozice tváří k údolí a zády k pramenům. Kurajšovci se zatím postavili na druhou stranu údolí. Muslimové vystavěli malou přehradu a naplnili ji vodou, takže měli dostatek vody pro sebe a svá zvířata. Ale Kurajšovci by museli překročit údolí a přemoci muslimy, aby se mohli napít. V noci před bitvou, když muslimové spali, začalo pršet.

A hle, zahalil vás dřímotou na znamení bezpečí poslaného od Něj a seslal vám z nebe vodu, aby vás jí očistil a odňal od vás satanovu špínu a aby posílil vaše srdce a upevnil vaše paty. (8:11)

Armády se k sobě přiblížily v pátek 17. ramadánu roku 623. Déšť byl silnější na straně Kurajšovců a rozmočil zemi tak, že se pohybovali jen ztěžka. Na straně muslimů zase déšť zemi ubil, aby se jim dobře pochodovalo. Prorok chtěl bojovat v řadách. Když se připravili, Muhammad si všiml, že jeden muž se vysunul z řady před ostatní. To se mu nelíbilo a přisunul ho oštěpem zpět a přikázal: „*Stůj v řadě!*“ Ten člověk, který se jmenoval Sawad, vykřikl: „*Ranil jsi mne, Muhammade. Alláh tě seslal, abys byl dobrý a spravedlivý!*“ Prorok nadzvedl svou košili a řekl: „*Vrať mi to.*“ Sawad k němu přišel a na to místo ho políbil: „*Posle Boží, vidíš, co nás čeká. Možná tuto bitvu nepřezijí. Jestli je to mé poslední setkání s tebou, je to poslední věc, kterou bych chtěl udělat.*“ Krátce po začátku bitvy pak podlehl v boji.

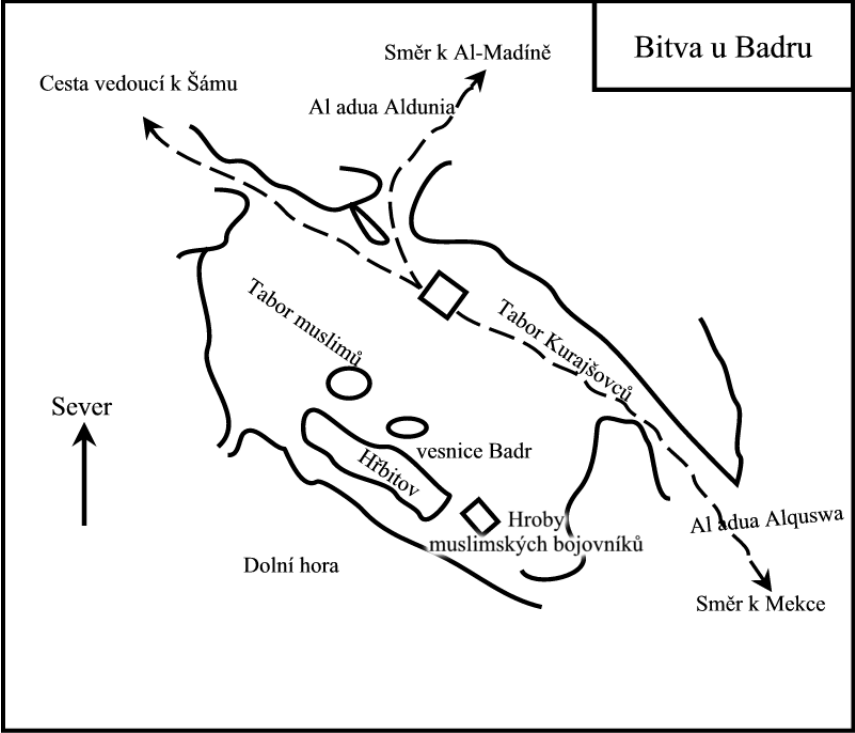
Po kontrole řad se Prorok odebral do stanu postaveného z palmových listů. Odtud dohlížel na bitvu. Abu Bakr zůstal s ním a Saad ibn Muad s několika ansáry stáli kolem, aby je chránili. Když Prorok uviděl množství Kurajšovců se všemi jejich korouhvemi a bubny, začal se modlit o pomoc, kterou mu Alláh slíbil. Zde jsou některá jeho slova: *„Ó Alláhu, blíží se Kurajšovci, kteří se ti protíví a tvého Proroka nazývají lhářem. Ó Alláhu, jestli ta malá hrstka muslimů dnes zhyne, nezůstane nikdo, kdo by tě velebil.“*

A hle, obrátili jste se o pomoc k svému Pánu a On vyslyšel vás a řekl: „Podpořím vás tisícem andělů, kteří půjdou jeden za druhým!“ Nejste to vy, kdo je zabili, ale Bůh je zabil. A nevrhals ty, když jsi vrhal, nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal, aby vyzkoušel věřící dobrou zkouškou, která od Něho přišla. Vždyť Bůh je slyšící a vševedoucí! (8:17)

Bitva začala zápasem, když jeden z Kurajšovců přísahal, že se napije z vody muslimů a potom ji buď zničí nebo zemře. Hamza, Prorokův strýc, mu vyšel vstříc. Kurajšovci vyzvali muslimy k boji. Prorok poslal Alího, Hamzu a Ubajdaha ibn al-Harise, aby se jim postavili. Ali a Hamza své protivníky rychle přemohli. Ubajdah svého protivníka pouze zranil, ale sám byl také raněn, takže mu nakonec jeho přátelé pomohli v boji, a pak ho přenesli do bezpečí.

Obě armády začaly bojovat a rozdělily se na menší skupinky. Muslimové udrželi své pozice. Přestože Kurajšovci převažovali početně, muslimové zvítězili, rozbili mekkánskou armádu a zabili většinu jejich vůdců. Mezi zabitými byl i Abu Džahl a Umajjah ibn Chalaf, který padl do rukou svého bývalého otroka Bilála. Ostatní Kurajšovci se rozprchli, když viděli, že muslimové vítězí.

Prorok poslal zprávu o vítězství do Medíny. Válečnou kořist rozdělili spravedlivě mezi všechny muslimy. Mnoho Mekkánců bylo zajato a Prorok přikázal, aby se o ně dobře starali.

Neposlušnost, příčina porážky

Bitva Uhud

Poté, co se zbytky mekkánské armády vrátily zpět domů, se lidé sešli, aby si promluvili s Abu Sufjanem: „*Muhammad zabil naše nejlepší lidi, musíme pomstít ty, které jsme ztratili.*“ Rozhodli se, že každý, kdo měl účast na karavaně, musí přispět k vytvoření nové armády třikrát tak větší, než byla ta v Badru. Mezi těmi, kdo se k armádě přidali, byl i abysyjský otrok Wahši známý dokonalým ovládním oštěpu. Jeho pán Džubajr ibn al-Mutim mu řekl: „*Bojuj s armádou! A jestli zabiješ Hamzu a pomstíš tak smrt mého strýce, dám ti svobodu.*“ O tom se dozvěděla Hind, žena Abu Sufjana, a vzkázala Wahšimu, že ho zahrne zlatem a stříbrem, jestli splní vůli svého pána. Také ona chtěla smrt Hamzy, protože zabil jejího otce a bratra.

Zatímco Mekkánci připravovali své plány, Prorokův strýc Al-Abbás, který zůstal v Mekce poslal do Medíny dopis s varováním. Informoval Muhammada o tažení Kurajšovců s obrovskou armádou do Uhud, místa nedaleko Medíny. Po obdržení zprávy shromáždil Prorok své přátele, aby se dohodli o dalších krocích. Uvažovali o tom, že bude lepší čekat na ně ve městě a bránit Medínu za jejími zdmi, než jim vycházet vstříc. Ale mladí bojovníci byli netrpěliví, chtěli vyjít za město a postavit se nepříteli tváří v tvář. Říkali: „*Ó Proroku Alláha, vyprovod' nás vstříc našim nepřítelům, vždyť si budou myslet, že se jich bojíme, nebo že jsme slabí.*“ Jeden z vůdců Medíny Abdulláh ibn Ubajj* souhlasil s Prorokem zůstat ve městě a řekl: „*Prohráli jsme vždy, když jsme opustili město, ale nikdy se nikdo nedostal dovnitř.*“ Když však Prorok viděl, že většina je pro setkání s nepřitelem za městem, souhlasil a po večerní modlitbě nechal připravit zbraně. V počtu 1000 lidí se vydali směrem k hoře Uhud, ze které bylo vidět Medínu. Nepřátelé se rozložili na úpatí hory.

Abdulláh ibn Ubajj se zlobil, že se Prorok neřídil jeho radou a po čase se vrátil zpět do Medíny i s třetinou bojovníků. Prorok zůstal se 700 lidmi proti obrovské mekkánské armádě, která měla 3000 lidí. Muslimové se dostali až k úpatí hory Uhud. Zde jim Prorok přikázal, aby se seřadili zády k Slunci. Padesáti střelcům přikázal vystoupit na horu s takovýmto rozkazem: „*Držte svými střelami nepřátele daleko od nás a nedovolte, aby se k nám dostali ze zadu, bez ohledu na to, zda vítězíme my*

---

* Abdulláh ibn Ubajj byl jeden z pokrytců z Medíny - *munáfiq*

nebo oni. Ať se stane cokoli, zůstaňte na svých místech, i kdybyste viděli, že umíráme nebo si rozdělujeme kořist. Je to nutné, abychom nemohli být napadeni z vaší strany.“

Když muslimové zaujali pozice, Prorok zvedl svůj meč a zvolal: „*Kdo si ho vezme?*“ Byla to velká čest a přihlásilo se mnoho mužů, ale Prorok vybral Abu Dudžana, nebojácného bojovníka. Muslimové si vedli v bitvě dobře a vyhrávali, přestože je Kurajšovci čtyřikrát převyšovali počtem mužů, kteří byli unaveni dlouhou cestou a nedobře připraveni. Během války mekkánské ženy vedené Hind začaly bubnovat na bubínky, aby dodaly mužům odvalu. Vykřikovaly, aby zvýšily jejich bojovnost: „*Jestli zaútočíš, obejmeme tě a rozložíme před tebou měkké koberce. Jestli couvneš, necháme tě a nebudeme tě více milovat.*“ Abu Dudžana řekl: „*Viděl jsem někoho, kdo pomáhal nepříteli divokým křikem. Ale když jsem na něj zvedl meč, vykřikl a já uviděl, že je to žena. Příliš si cením Prorokovy zbraně, než abych ho použil na ženu.*“ Tou ženou byla Hind.

Hamza, jako obvykle, bojoval velmi statečně, ale při vedení útoku, který téměř Mekkánce zlomil, byl náhle zasažen Wahšim. Později Wahši vypověděl, co se stalo: „*Pozoroval jsem bojujícího Hamzu. Čekal jsem, až budu mít jistotu a zasáhl ho. Poodešel ke mě, ale upadl. Počkal jsem až zemře, a pak přistoupil a vzal si zpět svůj oštěp. Potom jsem se vrátil. Nechtěl jsem už nikoho dalšího zabít. Zabil jsem ho, abych získal svobodu.*“

Bojovníci Kurajšovců byli přinuceni k ústupu. Vypadalo to, že jsou poraženi. Vše viděli muslimští lučištníci stojící na hoře. Čtyřicet z nich nedbalo příkazu Muhammada a seběhlo do údolí, aby sebrali kořist. Chalid ibn al-Walid, vůdce jednoho z oddílů Kurajšovců, viděl, co se stalo. Vrátil své lidi zpět a přikázal jim zaútočit na muslimy zezadu. Muslimové byli zcela překvapeni. Kurajšovci začali útočit ze dvou stran. Mnoho lidí podlehl a muslimové začali prohrávat. Situace se ještě zhoršila, když se roznesla zpráva o smrti Proroka. Muslimové nevěděli, co mají dělat. Jeden člověk, který se jmenoval Anas, vykřikl: „*Bratři, jestli zabili Muhammada, jakou má náš život bez něj cenu? Nemyslete na život nebo na smrt! Bojujte pro Alláha! Odevzdejte své životy, jak to udělal Muhammad!*“ Po těchto slovech muslimové našli ztracenou odvahu. Kurajšovci útočili na pozici Muhammada a jeho přátel. Prorok měl hlubokou ránu v obličejí. Při jednom z útoků zvolal: „*Kdo za nás položí život?*“ Na to povstalo pět ansárů a bojovali, dokud nepadli. Jejich místa ihned zaujali další muslimové. Mezi obránci byl i Abu Dudžana, který chránil Proroka svými rameny a ze svého těla udělal terč. Chránil

Proroka až do konce bitvy a nakonec zemřel zabit střelami mířenými na Proroka.

Porážka muslimů byla pomstou Kurajšovců. Když opouštěli bitevní pole, Abu Sufjan volal na své lidi: „*Štěstí v boji se tentokrát přidalo na naši stranu.*“ Prorok to uslyšel a vzkázal mu po Omarovi : „*Alláh je nejvyšší a nejlepší. Nejsme si rovni. Naši zemřeli a jsou v ráji, ale vaši v pekle.*“ Muslimští bojovníci ještě spěchali za odjíždějícími Kurajšovci, aby se přesvědčili, zda neodjíždějí útočit na Medínu. Po odjezdu nepřátel přišel Prorok na bojiště se podívat na ztráty muslimů. Mnoho z nejoddanějších padlo. Byl mezi nimi i Hamza zabitý otrokem Wahšim. Prorok řekl: „*Nikdy pro mě nebude smutnější chvíle.*“ Hamzova sestra Safija se přišla modlit a prosit Alláha: „*Patříme Alláhovi a k němu se vracíme.*“

Prorok se začal modlit nad těly mrtvých: „*Říkám vám, každý, kdo je raněn kvůli Alláhovi, tak Alláh na něj bude pamatovat ve dni zmrtvýchvstání. A do hrobu položte jako první ty, kteří znali Korán nejlépe.*“

A nepokládej ty, kteří na Boží stezce byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u svého Pána užívají svou odměnu a radují se z toho, co jim Bůh ze své přízně ušetřil. A radují se, že ti, kteří je následují, avšak dosud se k nim nepřipojili, se nemusí ničeho obávat a nebudou zarmouceni. (3:169,170)

Prorok přísahal, že žádný muslim, který zemřel pro svou víru, se nebude chtít vrátit do života ani na jedinou hodinu, i kdyby mu patřil celý svět. Jedině, kdyby mohl bojovat za Alláha a zemřít pro něj ještě jednou.

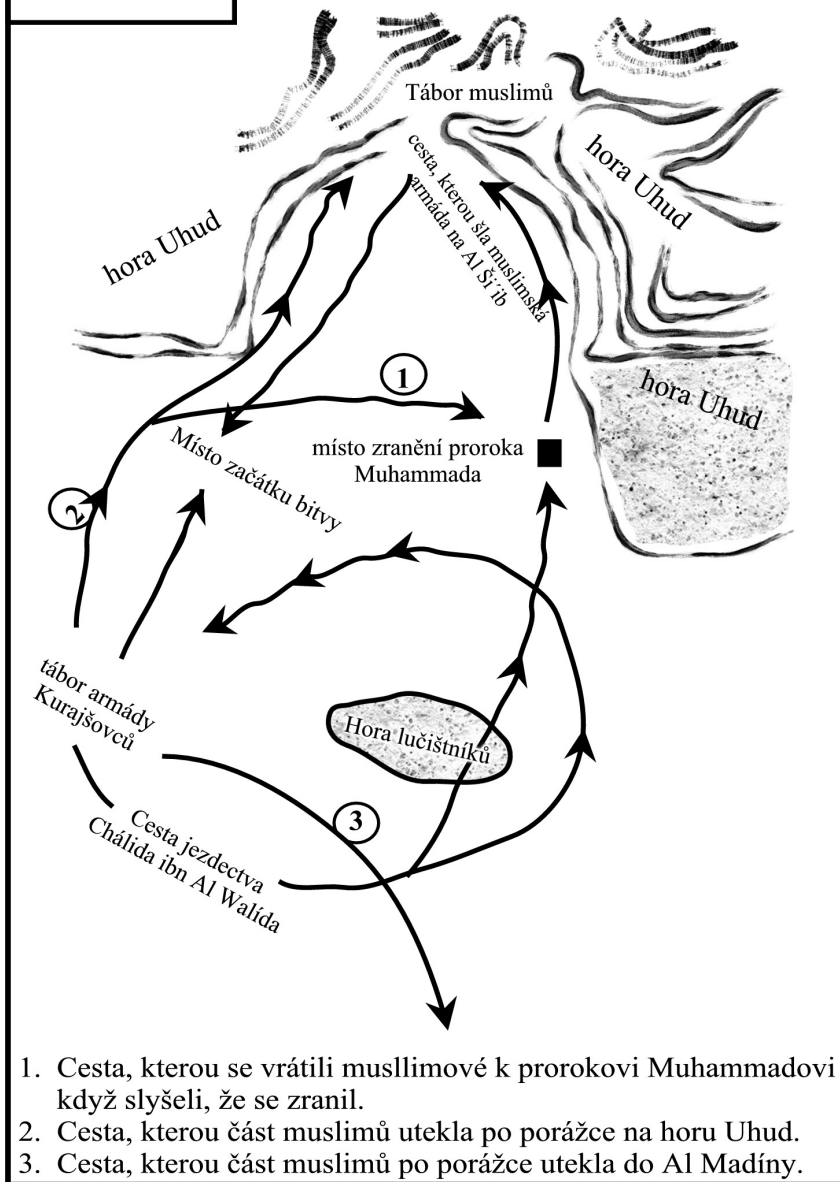
Muslimové viděli, že jejich porážka byla zapříčiněna jejich neposlušností vůči Prorokovi. Korán říká, že byli pod Uhud vyzkoušeni Alláhem a že zklamali, ale Alláh jim jejich slabost odpustil.

A jsou mezi vámi ti, kteří touží po pozemském životě. A jsou mezi vámi jiní, kteří touží po věčném životě. A potom vás od nich odvrátil, aby vás vyzkoušel. Ale už vám nyní odpustil - a Bůh je plný laskavosti vůči věřícím. (3:152)

Lidé žijící v dnešní době by si měli vzít ponaučení z toho, co se stalo pod Uhud. Jejich porážku zapříčinila neposlušnost a láska k dočasným

věcem. To se může stát i nám. Nemusíme prožít takovou bitvu jaká byla u Uhud, ale můžeme bojovat se vším špatným, co je v nás. Když se Prorok vrátil z bitevního pole, řekl svým lidem: „Vrátili jsme se z malé bitvy ale je čas začít velkou válku.“ Měl na mysli válku vnitřní, stát se lepším člověkem. To je daleko těžší, než ta na bitevním poli.

Bitva Uhud

Když Prorok poprvé přijel do Medíny, Židé, kteří tam žili, jej přijali. Prorok s nimi chtěl žít ve shodě, a tak mezi muslimy a Židy skutečně zavládlo porozumění. Židé měli volnost vyznání své víry. Měli určitá práva, ale i povinnosti. Mezi ně patřila pomoc muslimům v obraně Medíny.

Přesto ale mnoho Židů nesouhlasilo s přítomností Proroka ve městě. Zkoušeli proti sobě poštvat kmeny Aws a Chazradž. Muslimové s nimi mnohokrát jednali, ale bez výsledku. Nakonec je museli z Medíny vyhnat. S těmi, kteří zůstali, byla dohodnuta nová smlouva, ale problémům stále nebyl konec. Jeden z židovských kmenů, Bani Nadir, chtěl zabít Proroka, ale jejich plán byl odhalen a spiklenci vyhnáni. Židé věděli, že sami muslimy nepřemohou, a proto se vůdcové některých židovských kmenů vydali do Mekky, aby se spojili s Kurajšovci. Znali, co chtějí Kurajšovci slyšet. Předstírali, že věří v to samé jako oni. Tvrdili, že stará arabská tradice je lepší než učení Muhammada, že náboženství Kurajšovců, modloslužebnictví, je lepší než víra v jednoho Boha. Navrhli, aby Kurajšovci napadli Medínu, a Židé, kteří budou ve městě, jim pomohou a napadnou muslimy zevnitř. A to bude navždy konec islámu.

Kurajšovci viděli velkou možnost a souhlasili. Začali připravovat obrovskou armádu. V té době byl v Medíně jen jediný židovský kmen, Bani Kurajza, který nechtěl muslimy zradit. Muslimové se o tom spiknutí dověděli. Jejich zrada Proroka nepřekvapila a řekl o nich: *„Srdce Židů jsou uzavřena před pravdou. Zapomněli, co je učil Mojžíš - že je pouze jeden Bůh!“*

Ti, kterým bylo dáno nést Tóru a kteří ji potom nenesli, jsou podobni oslu, který je naložen knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří za lež prohlašují Boží znamení! A Bůh nepovede správnou cestou nespravedlivý lid. (42:5)

Muslimové přemýšleli, jak mohou Medínu ochránit. Slyšeli, že Abu Sufjan se je chystá napadnout s obrovskou armádou složenou nejen z Kurajšovců, ale i dalších arabských kmenů. Co mohli dělat, když měli na přípravu pouze týden? Uvědomovali si, že je nemožné ubránit se na

válečném poli a že jedině, co mohou dělat, je zůstat ve městě a snažit se bránit tam. V Medíně byl jeden otrok jménem Salman, který zde žil ještě před příchodem Proroka. Nebyl Arab, ale Peršan. Do Arábie se vydal poté, co se stal křesťanem a dozvěděl se, že odtud bude pocházet další prorok. Po příjezdu do Medíny byl prodán kupci, se kterými cestoval do otroctví. Později se stal muslimem a získal volnost. Když se obyvatelé Medíny shromáždili k poradě, navrhl, aby kolem města vykopali příkop. Prorok uznal, že je to dobrý nápad. A tak se muslimové dali do práce. Pracovali dnem i nocí. Prorok sám nosil kameny. A když byli lidé unaveni, dodával jim sílu.

Vše se odehrálo v době, kdy měli málo jídla a často trpěli hladem. Jednou malá holčička darovala Prorokovi několik datlí, které rozložil na ubrus. Svolali lid, aby šli jíst. A datlí stále přibývalo, až se všichni najedli. I potom bylo datlí tolik, že se nevešly na ubrus. Podobná událost se stala i s ovci. Vyprávěl ji někdo, kdo tomu byl svědkem: *„Pracovali jsme s Prorokem při kopání příkopu. Měl jsem malou ovečku a chtěl jsem ji Prorokovi upéct. Řekl jsem ženě, aby umlela ječmen a upekla nám trochu chleba. Když nastala noc, pozval jsem jej na večeři do našeho domu. Chtěl jsem, aby přišel sám, ale on zavolal všechny, aby šli s ním. Když přišli, podávali jsme jídlo. Požehnal je a vyslovil Bismillah - ve jménu Alláha. Potom se najedl a to udělali i ostatní. Když se najedla jedna skupina, přišla druhá a jídla bylo stále dostatek.“*

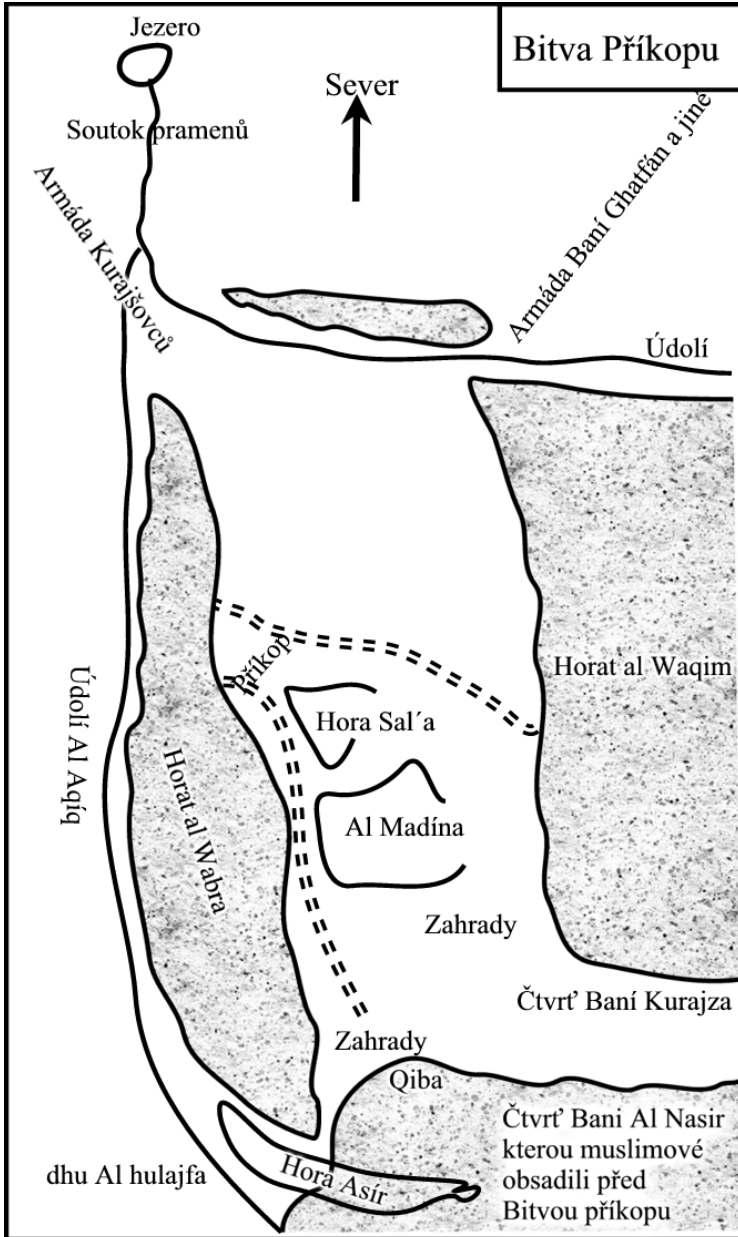
24. března roku 627 přišel Abu Sufjan a přivedl sebou 10 000 bojovníků. Muslimů však bylo pouze 3000. Kurajšovci obklíčili Medínu, ale mezi oběma armádami byl hluboký příkop. Prorok a jeho lidé téměř měsíc bránili město před silnější armádou. Mnohokrát se nepřítel pokoušel příkop překonat, ale muslimové se vždy ubránili. Obávali se, že jestli Kurajšovci příkop překročí, přidají se k nim i Židé z Medíny. Na kmen Bani Kurajza, který žil ve shodě s muslimy, stále tlačili ostatní Židé, kteří chtěli, aby smlouvu porušili. Nakonec je přesvědčili. Saad ibn Muad, vůdce kmene Aws, se šel ještě s dvěma muži přesvědčit o této strašné pravdě. Když přišli do části Medíny obývané Židy, zjistili, že je to ještě horší, než se zdálo. Saad, jehož kmen byl svázán příbuzenstvím s kmenem Bani Kurajza, se je snažil získat zpět, ale bylo to marné. Pro muslimy to znamenalo dvojnásobnou opatrnost, protože nepřítel byl nyní na obou stranách.

Pro muslimy nastaly těžké časy. Byla zima a jídlo chybělo čím dál víc. Bani Kurajza se otevřeně spojili s nepřitelem. Kurajšovci již naplánovali, jak dobýt Medínu. Situace byla velmi dramatická a Prorok

se modlil k Alláhovi o pomoc. Té noci se zvedla písečná bouře a zasypala stany Kurajšovců. Bouře trvala tři dny a tři noci. Nepřátelé nemohli zapálit oheň, aby se ohřáli a uvařili jídlo. V takovou tmavou noc poprosil Prorok jednoho se svých lidí, Huzajfa ibn al-Jamana, aby překročil příkop, dostal se k nepříteli a vyslechl jeho plány. Velmi těžce se Huzajfa dostal do kruhu Kurajšovců, kteří se ve tmě radili. Usedl s nimi. A protože nebyl oheň, nikdo ho nepoznal. Uslyšel Abu Sufjana: *„Jed'me domů! Už máme dost! Koně i velbloudi umírají. Nemůžeme připravit jídlo. Nemáme důvod dále zůstat.“* Když to Huzajfa uslyšel, tiše a rychle se vrátil do Medíny. Muslimové se radovali, když druhý den viděli, že Kurajšovci skutečně odjíždějí. Obležení Medíny skončilo vítězstvím muslimů.

Nebyl to však konec všech problémů. Archanděl Gabriel přišel k Prorokovi a přikázal mu potrestat kmen Bani Kurajza za zradu. Muslimové je obléhali 25 dní, až se Židé vzdali. Byl vybrán Saad ibn Muad, aby je soudil. Ten rozhodl, že je budou soudit podle Svatého práva. Tak každý, kdo porušil smlouvu, musí zemřít. Proto byli zabiti všichni muži. Ženy a děti vzali do otroctví. Kdyby se uskutečnily plány Židů, byl by islám zanikl. Místo toho se Medína stala městem muslimů.

Zakrátko potom zemřel Saad ibn Muad na rány, které obdržel v bitvě. Archanděl Gabriel přišel k Prorokovi a zeptal se: *„Ó Muhammade, kdo je ten mrtvý? Když přišel, dveře nebes se otevřely a trůn Alláha se zatřásl.“* Prorok vstal, když uslyšel, že Saad zemřel. Přestože to byl mohutný muž, ti kteří jej nesli do hrobu tvrdili, že byl velmi lehký. To andělé jim pomohli. Když ho pochovali, Prorok třikrát řekl: *„Subhana Alláh - chvála Bohu,“* a *„Alláhu Akbar - Alláh je nejvyšší!“* Když se ho ptali, proč to udělal, odpověděl: *„Ten hrob byl pro tohoto člověka příliš těsný, dokud Alláh nezpůsobil, že se stal pohodlný.“* To je jedna z odměn Alláha pro mučedníky a dobré muslimy.

Smlouva v Hudajbija

Kurajšovci se snažili zničit islám, ale stále se jim to nedařilo. Počet muslimů neustále rostl a jejich armáda se zvětšovala (od 300 bojovníků v bitvě Badr přes 700 v bitvě pod Uhud až po 3000 v bitvě „Příkopu“).

Jednou, během každoročního půstu ramadánu, měl Prorok sen, ve kterém mu bylo přikázáno, aby muslimové vykonali pouť do Mekky. 1400 muslimů bylo připraveno vydat se na pouť zvanou Umra. Byli oděni v bílý oděv, beze zbraní. Chtěli Kurajšovcům ukázat, že přišli na pouť a ne bojovat. Když se to Kurajšovci dozvěděli, vyslali oddíly vedené Chalidem ibn al Walidem, aby poutníky zadržely. Aby nedošlo ke střetu, změnil Prorok trasu a vedl své věrné přes horské přechody. V Hudajbija, jižně od Mekky, Prorokův velbloud poklekl a nechtěl jít dál. Muslimové mysleli, že je buď tvrdohlavý nebo hodně unavený. Ale Prorok řekl: *„Stejná síla, která kdysi zadržela slona před zbořením Káby, teď zadržuje nás.“* Přestože mohli být už druhý den v Mekce, přikázal, aby se utábořili. Na tom místě však nebyla žádná voda. Když o tom uslyšel Prorok, přikázal Nadžijáhovi, aby vzal misku s vodou, ve které se umýval před modlitbou, vylil ji do prohlubin v zemi se zbytky pramenité vody a vše zamíchal svou střelou. Nadžijáh to učinil a svěží voda vytryskla tak náhle, že jen stěží stačil couvnout.

Vyslali ke Kurajšovcům zprávu, že přišli pouze na pouť chválit ve svatyni Kábě Alláha a že chtějí do města vkročit v míru. Kurajšovci ale nesouhlasili. Nakonec vybrali Prorokova zetě Osmana ibn Affana, moudrého a váženého člověka, aby se vypravil do Mekky vyjednávat. Muslimové mezitím čekali na zprávu, kterou přinese. Když se dlouho nevracel, začali mít o něj strach. Nakonec se dovtipili, že byl zabit. Prorok shromáždil všechny svůj lid kolem sebe pod akácií a žádal je, aby mu přísahali věrnost, což také učinili. Je to vzpomínáno i v Koránu jako Bajat al Rudwan (přísaha věrnosti). Krátce potom se Osman ibn Affan vrátil a muslimové si oddechli, že se mu nic zlého nestalo.

Někteří mekkánští bojovníci zkusili na muslimy útočit, ale byli zajati a přivedeni před Proroka. Ten jim odpustil, pokud přísahali, že přestanou útočit. Potom přišli oficiální vyslanci Kurajšovců, aby začali mírové rozhovory. Jejich vyslancem byl Suhajl ibn Amr. Prorok poprosil Aliho, aby smlouvu sepsal: *„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného,“* to však Suhajl odmítl. *„Napiš pouze Bismillah - ve jménu Alláha! Neznám ho*

jako Ar-Rahmana (Milosrdného) a Al-Rahíma (Slitovného)!“ Prorok souhlasil a dál diktoval: „Je to smlouva mezi Muhammadem - Poslem Alláha a Suhajlem ibn Amrem.“ „Stop,“ vykřikl Suhajl. „Nevěřím, že jsi Posel Boží! Kdybych tomu věřil, nebojoval bych s tebou! Není to snad pravda?“ Prorok dal souhlas k tomu, aby se o něm ve smlouvě hovořilo jen jako o Muhammadovi, synovi Abdulláha. To velmi zarmoutilo muslimy a Omar zlostně vykřikl: „Cožpak nejsi Prorokem Božím a my muslimy?! Jak máme snášet takové chování? Přece máme pravdu my a ne oni?! Lidé se pak budou našemu náboženství jen smát!“ Ale Prorok věděl, co je nejlepší a smlouva byla sepsána. Obě strany se shodly, že nebudou bojovat deset let. Tento rok se však musí vrátit okamžitě do Medíny. Ale příští rok mohou přijít na pouť, která bude trvat tři dny. Kdo chtěl s muslimy udržovat styky, bylo mu to dovoleno. Kdo se chtěl kontaktovat s Kurajšovci, bylo mu to také umožněno. Smlouva dovolovala muslimům, kteří chtěli opustit islám, aby zůstali v Mekce. Umožňovala také těm, kdo chtěli opustit Mekku a stát se muslimy, aby se vydali do Medíny, ale pouze pokud bude souhlasit jejich rodina. Muslimové museli slíbit, že vrátí do Mekky každého, kdo toto svolení nemá. K muslimům se chtěl připojit i Suhajlův syn, ale po podepsání smlouvy, se musel vrátit zpět do Mekky. Velice plakal a Prorok mu řekl: „Ó Abu Džandale, ovládej se a buď trpělivý. Alláh najde řešení pro tebe i tobě podobné.“

Většina muslimů byla rozčarována podmínkami smlouvy. Považovali přijetí této smlouvy za velkou chybu. Nenapadlo je, že je to velké vítězství Proroka, jak bylo později potvrzeno Alláhem ve zjevení. Smlouva jim zaručovala příští rok bezpečný vstup do Mekky a oni nemohli vědět, že během roku bude počet lidí, kteří přijdou do Medíny se stát muslimy, daleko větší než v letech minulých. Než se muslimové vydali na zpáteční cestu, podle příkladu Proroka obětovali ovce a oholili si nebo ostříhali vlasy. Přestože se nedostali až ke Svaté mešitě, jejich pouť byla přijata. Vždyť byla podniknuta z čistých úmyslů. Na zpáteční cestě do Medíny byla zjevena súra Úspěch. Začíná těmito slovy:

Dali jsme ti dosáhnout zřetelného úspěchu, vždyť Bůh ti odpustil tvé viny dřívější i pozdější a Svě dobrodiní k tobě dovršil. Bůh tě vede přímou stezkou a pomáhá ti pomocí mocnou! (48:1-3)

Většina těch, kteří se chtěli přidat k Prorokovi a opustili Mekku, byli vráceni zpět, jak to bylo sepsáno ve smlouvě. Tito lidé se však

nevrátili do Mekky, ale žili ve skupinách podél pobřeží. Přidávali se k nim další. Tyto skupiny po čase začaly ohrožovat karavany, které projížděly kolem. To mělo špatný vliv na obchod. Kurajšovci se nakonec rozhodli a dovolili Prorokovi přijmout je do Medíny. Zpět už je nežádali. Tito většinou mladí lidé se tedy připojili k Prorokovi. Přicházeli také lidé z Abisynie a počet muslimů neustále rostl.

Ve stejné době velký bojovník Chalid ibn al Walid, který přemohl muslimy v bitvě Uhud, také vycestoval z Mekky do Medíny. Cestou potkal Amra ibn al Asa, dobrého řečníka. Zeptal se Chalida: „*Kam máš namířeno?*“ Chalid odpověděl: „*Moje cesta je jednoduchá. Ten člověk je určitě Prorok. Jedu, abych se k němu přidal a stal se muslimem. Jak dlouho jsem to měl ještě odkládat?*“ Amr ibn al As odpověděl: „*Já cestuji ze stejného důvodu.*“ Tak oba cestovali spolu za Prorokem. Oba dva se však setkání s Prorokem obávali, protože v minulosti proti němu bojovali. Když se s ním konečně setkali, Amr řekl: „*Ó Proroku, budou mi odpuštěny moje dávné hříchy? Nebude mi připomínáno to, co se stalo v minulosti?*“ Prorok odpověděl: „*Amre, islám očišťuje všechno, co se stalo v minulosti, stejně jako hidžra.*“

Rok po podepsání smlouvy mohl Prorok přivést svůj lid do Mekky. Bylo jich asi 2000. Kurajšovci opustili Mekku a přihlíželi rituálům z hor nad městem. Po uplynutí 3 dnů se muslimové vrátili v pokoji zpět do Medíny.

Vyzvání k islámu

Desetiletý klid, který zaručovala smlouva z Hudajbija, znamenal, že lidé z celé Arábie mohli přicházet navštívit Proroka. Mnoho z nich se pak stalo muslimy. Během tohoto příměří se Muhammad rozhodl přednést své poselství i jiným národům. Vyslal své lidi s dopisy, které obsahovaly poselství vládcům největších národů té doby. Byla zapsána tato jeho slova: „*Alláh mě poslal, abych byl jeho milosrdenstvím pro všechny lidi. Poslouchejte tedy mé poselství, že Alláh na vás seslal milosrdenství.*“ Traduje se, že v době, kdy muslimové kopali příkop k obraně Medíny, narazili na velký kámen který nemohli přesunout ani rozbít. Ozámili to Prorokovi, který přišel s motykou. Řekl bismillah (ve jménu Alláha) a udeřil na kámen poprvé, rozbil jeho část a řekl: „*Alláhu Akbar (Alláh je největší), byly mi dány klíče Sýrie, už vidím její červené paláce.*“ Řekl bismillah (ve jménu Alláha), udeřil na kámen podruhé, rozbil další část a řekl: „*Alláhu Akbar (Alláh je největší), byla mi dána Persie, už vidím bílý palác města Al-Madá'en.*“ Potřetí řekl bismillah (ve jménu Alláha), udeřil na kámen, rozbil zbytek a řekl: „*Alláhu Akbar (Alláh je největší), byly mi dány klíče Jemenu, vidím odsud brány Sanaá.*“

Když Prorok vyslal své posly, Abu Sufjan a jiní Kurajšovci obchodovali právě v Sýrii, v provincii Východního císařství římského zvaného byzantská říše. Ve stejné době měl císař Heraklit sen, který později vyprávěl svému dvoru: „*Viděl jsem, jak naše císařství upadlo a zvítězili lidé, kteří jsou jiného vyznání než my.*“ Nejdřív si myslel, že se to týká Židů a chtěl zabít všechny Židy ve svém císařství. Ale zrovna přišel vyslanec z Basry se zprávou pro císaře: „*Ó císaři Heraklite, ve městě jsou Arabové, kteří vypovídají o nadpřirozených věcech.*“ A začal mu vyprávět, co slyšel o Proroku Muhammadovi.

Když to Heraklit uslyšel, přikázal vojákům: „*Běžte a najděte mi někoho, kdo mi o tom všem může říct víc!*“ Vojáci našli pouze Abu Sufjana a jeho doprovod a přivedli je před císaře. Heraklit se zeptal: „*Je mezi vámi někdo pokreově spřízněn s Prorokem Muhammadem?*“ Abu Sufjan odpověděl: „*Já.*“ Císař tedy směřoval další otázky na něj, protože předpokládal, že zná Proroka nejlépe. „*Pověz mi, jaké má Muhammad ve vašem kmenu postavení?*“ Abu Sufjan odpověděl: „*Patří k jedné z nejváženějších rodin.*“ „*A už někdo říkal něco podobného jako on?*“

pokračoval císař. „Ne.“ „Už byl někdy podezříván ze lži nebo podvodu?“ „Nikdy.“ „A pochybovali jste někdy o jeho duševním zdraví?“ „Ne, nikdo nikdy o něm nepochyboval.“ „A jací lidé jej následují? Pyšní nebo pokorní?“ „Pokorní.“ „A počet jeho následovníků roste nebo klesá?“ „Roste. Nikdo z jeho následovníků ho zatím neopustil.“ „Když podepisujete smlouvu, dodržuje ji?“ „Ano,“ odpověděl Abu Sufjan. „Bojoval jsi někdy proti němu?“ „Ano. Někdy vyhrál on a někdy my. Ale nikdy nevzal svá slova zpět.“ Císař se zeptal: „A jak se mají podle něj lidé chovat?“ „Mají uctívat jednoho Boha. Brání lidem jít ve stopách svých otců a uctívat jiné bohy. Říká, že se musíme modlit pouze k Alláhovi, dodržovat sliby a plnit své povinnosti.“

Abu Sufjan říká pravdu, přestože byl Prorokovým nepřítelem. Báł se lhát před ostatním členy karavany, kteří tam byli s ním. Toto setkání zakončil císař slovy: „Vidím, že je to skutečný Prorok. Řekl jsi, že jeho následovníci od něj neodcházejí, což dokazuje jejich pravdivou víru, protože víra nevchází do srdce, aby z něj později utekla. Věděl jsem, že přijde. A jestli je to, co jsi říkal, pravda, určitě přemůže i mne. Kdybych byl teď s ním, umýval bych mu nohy. Můžeš odejít.“

Nedlouho potom se dostavil ke dvoru vyslanec Dihjah s dopisem od Proroka Muhammada: „Jestli přijmeš islám, budeš v bezpečí a Alláh tě odmění dvojnásobně. Jestli ne, budeš muset nést následky svého rozhodnutí.“ Heraklit si dopis přečetl a jen těžko se ovládal. Řekl Dihjahovi: „Věděl jsem, že tvůj pán je Prorokem Alláha. Naše knihy hovoří o jeho příchodu. Kdybych se nebál, že mě Římané zabijí, hned bych islám přijal. Musíte navštívit biskupa Daghatira a vše mu říct. Jeho slova jsou důležitější než moje.“ A tak se Dihjah vydal za biskupem. A ten mu odpověděl: „Ano, naše knihy mluví o tvém pánu, kterého nazývají Ahmad.“ Převlékl se z černých šatů do bílých a takto promluvil k lidem shromážděným v kostele: „Ó Římané, přišel k nám dopis od Ahmada, který nás zve k Alláhovi. Přísahám, že není boha kromě Alláha a že Ahmad je jeho služebníkem a poslem.“ (Ahmad, to je jiné jméno Proroka Muhammada). Když to dav uslyšel, rozzlobil se na biskupa. Zaútočil na něj a poranil ho tak, že brzy na svá zranění zemřel.

Heraklit se obával, že se to samé může stát i jemu. Rozhodl se tedy promluvit z balkónu těmito slovy: „Ó Římané, jeden člověk mi napsal dopis, ve kterém mě zval ke své víře. Věřím, že je to Prorok na kterého čekáme. Pojdme za ním a budeme šťastni v tomto i příštím životě.“ Římané se na tato slova pobouřili a Heraklit rychle řekl: „Jen jsem to zkoušel. Chtěl jsem vidět, jak silná je vaše víra. Jsem šťastný, že jste věrní svému náboženství.“ Aby udržel v zemi pokoj, navrhl, aby zaplatili daň nebo dali část země muslimům.

Ale Římané nesouhlasili. Když viděl, že nemůže udělat nic víc, opustil provincii a vrátil se do Konstantinopole, hlavního města východního císařství. Když odjížděl, ještě se otočil a řekl: „*Naposled sbohem, Sýrie.*“ Byl si vědom, že islám jednou dobude Sýrii.

Další vyslanec Proroka se dostal do paláce Kisry, perského krále, kde mu královští strážci řekli: „*Až uvidíš krále, musíš se uklonit. A dokud bude s tebou mluvit, nesmíš zvednout hlavu.*“ Vyslanec na to odpověděl: „*To nikdy neudělám. Klaním se jedině před Alláhem.*“ „*Tak tedy král nepřijme tvůj dopis,*“ odpověděli. Když nadešel čas setkání, byl král velmi překvapen, když před sebou viděl člověka, který držel svou hlavu vysoko a nechtěl před ním pokleknout, jak to dělali všichni ostatní. Přesto si dopis přečetl: „*Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného, od Muhammada, Posla Alláha, pro Kisru, perského krále! Pokoj s těmi, kteří spěchají za pravdou, věří v Alláha a jeho Posla a vyznávají, že není boha kromě Alláha, jehož Poslem je Muhammad. Vyzývám tě ve jménu Alláha, protože jsem jeho poslem, varuj svůj lid. Vzkaž jim, že nepřijmou-li jeho poselství, ponесou sami následky. Staň se muslimem a budeš v bezpečí! Jestli jim to nesdělíš, ponесeš za nevědomost svých poddaných vinu ty!*“ Král se velmi rozzlobil a roztrhal dopis na kousky. Po návratu do Arábie vyprávěl vyslanec, co Kisra udělal a Prorok odpověděl: „*Nechť Alláh také roztrhá jeho království na kousky.*“ A o několik let později se také tak skutečně stalo.

Další dopis byl vyslán k Negusovi, králi Abisynie: „*Pokoj Alláhovi, Králi, Nejsvatějšímu, Strážci víry.*“

On je Bůh - není božstva kromě něho - vládce, přesvatý, mír, věrný, ochránce bezpečný, mocný, samovládný, velmožný. Oč slavnější je Bůh než vše to, co k Němu přidružují. (59:23)

Dosvědčuji, že Ježíš, syn Marie, je božím duchem a jeho slovem, kterým Bůh obdaril Marii, pannu tak dobrou a čistou, že počala Ježíše. Alláh ho stvořil ze svého ducha, tak jako stvořil Adama svou dlaní a duchem. Vyzývám tě k Alláhovi, Jedinému! Vyzývám tě, abys mu byl poslušný, následoval mě a věřil, že jsem poslem Alláha. Pokoj s těmi, kdo kráčí po přímé stezce!“ Abisyjský král byl moudrý člověk a byl považován za dobrého křesťana. Už dříve slyšel o Prorokovi a jeho náboženství od muslimů, kteří před několika lety hledali v jeho zemi ochranu. Dopisem byl velmi rozrušen. Sestoupil z trůnu, aby ukázal svou pokoru, a stal se muslimem. Takto odpověděl

na Prorokův dopis: „*Pro Muhammada, Posla Božího, od Neguse Ashama, krále Abisynie. Assalamu alejkum, ó Proroku Boží, wa rahmatu Alláh wa barakátuhu. To on mě přivedl k islámu. Obdržel jsem Tvůj dopis, Posle Boží. Tví následovníci, mezi nimi i Tvůj bratranec Džafar, zde žijí dodnes. Věřím, že jsi skutečně Prorokem Alláha a obnovuji slib věrnosti, který jsem složil před časem tvému bratranci Džafarovi, s jehož pomocí jsem se stal muslimem a oddal jsem se Pánu všech světů.*“

Čtvrtý posel se plavil do Alexandrie, aby se setkal s Maqawqisem, vládcem Egypta, který byl koptským křesťanem. Ve svém dopise jej Prorok žádal, aby přijal islám. Vždyť jako křesťan, který věří v Ježíše, musí také věřit v něj, neboť přinesl od Alláha stejné poselství. „*Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného, od Muhammada, syna Abdulláha, velkému Koptovi. Pokoj s těmi, kteří následují Pravdu. Přijmi islám a staň se muslimem! Alláh se ti odmění dvojnásob. Jestli odmítneš, budeš odpovědný za to, že jsi nedovolil svým lidem účastnit se Jeho milosrdenství!*“ Maqawqis za dopis poděkoval, dobře se o vyslance postaral a poslal Prorokovi mnoho dárků, ale muslimem se nestal.

Přestože na výzvu Proroka k islámu odpověděla pouze Abisynie, ne vše bylo ztraceno, vždyť o několik let později se Persie, Sýrie i Egypt staly muslimskými státy.

Návrat do Mekky

Přestože se vztahy mezi Mekkou a Medínou po podepsání smlouvy v Hudajbija zlepšily, byl desetiletý mír porušen Kurajšovci útokem oddílů Bani Bakra na muslimský kmen Chuzaah. Prorok, jakmile uslyšel o útoku, ihned nařídil přípravy k válce. Nechtěl bojovat ve městě, a proto se po přípravách rozhodl cestovat rychle a nepřítele tak překvapit. Obyvatelé Mekky nebudou mít čas na přípravy a zaskočení se budou muset vzdát. Muslimové pak mohou obsadit město bez ztráty na životech. V době, kdy se muslimská armáda v počtu 10 000 lidí vydala směrem k Mekce, byl zrovna ramadán, osmý rok hidžry. Mnoho lidí se postilo, přestože to nebylo při cestování jejich povinností. Někteří z nich neviděli své domovy v Mekce více než osm let.

Ve stejné době se strýc Proroka Al-Abbás rozhodl se svou ženou opustit Mekku a přidat se k muslimům v Medíně. Nemuseli jít ani daleko. Ve vzdálenosti asi 25 km od Mekky narazili na muslimské ležení. Když je Prorok uviděl, řekl: *„Tvoje hidžra je poslední hidžrou a mé proroctví je posledním proroctvím.“* Al-Abbás se přidal k armádě a jeho žena se vydala dál, do bezpečí Medíny.

Nadešla noc a muslimové zapálili ohně. Mekkánci byli překvapeni tolika světly. Abu Sufjan se tedy vydal zjistit, co se děje. Náhle uviděl Al-Abbáse přijíždět ze směru ohnišť. Přijížděl jako mírový vyslanec Proroka a hned se obrátil na Abu Sufjana s těmito slovy: *„Muslimové přišli s velkou armádou. Radši se vzdejte a nebojujte. Pojd' se mnou a setkej se s Prorokem.“* Abu Sufjan souhlasil a usedl za Al-Abbáse na bílou Prorokovu mulu. Když dojeli k muslimskému táboru, byla ještě noc. Vždy, když míjeli oheň, volali na ně: *„Kdo jede?“* Nikdo nepoznal v neznámém muži nepřítele, ale všichni znali Al-Abbáse, a dovolili jim jet dál. Když míjeli Omara, ten Abu Sufjana hned poznal a vykřikl: *„Abu Sufjan, nepřítel Alláha!“* Běžel za ním a chtěl ho zabít, ale Al-Abbás pobídl mulu. Dostali se ke stanu Proroka chvíli před Omarem, který bez dechu přiběhl za nimi. Omar prosil Proroka: *„Ó Posle Boží, dovol mi skončit život Abu Sufjana, nepřítel islámu, který vedl armádu Kurajšovců proti nám!“* Al-Abbás ho přerušil: *„Slíbil jsem, že se o něj během jeho pobytu zde postarám.“* Prorok tedy požádal Al-Abbáse, aby nechal Abu Sufjana ve svém stanu přespát až do rána.

Ráno ho přivedli k Prorokovi, který se zeptal: „*Abu Suffane, cožpak ještě nevidíš, že není boha kromě Alláha?*“ Ten odpověděl: „*Pokud by byl ještě nějaký jiný, určitě by mi do dnešního dne pomohl.*“ Prorok řekl: „*Styd' se Abu Suffane! Už je čas, abys uvěřil, že jsem skutečně Prorokem Alláha.*“ Abu Sufjan si uvědomoval, že ho Omar nemůže zabít, a proto po chvíli odpověděl: „*Přestože vidím, že jsi dobrý a laskavý člověk, nemohu tomu věřit.*“ V tu chvíli řekl Al-Abbás, který stál vedle něj: „*Uvěř, tak jako jsem to udělal já.*“ Abu Sufjan stál chvíli zaražen, že je Al-Abbás také muslimem a pak přede všemi přísahal pokojným a čistým hlasem: „*Není boha kromě Alláha a Muhammad je jeho Prorok.*“

Prorok přikázal Abu Sufajnovi, aby se vrátil do Mekky a všem řekl, že příští ráno vejdou muslimové do města. Než Abu Sufajn odešel, navrhl Al-Abbás Prorokovi, aby Abu Sufajnovi dal nějakou funkci, neboť je to vážený člověk. Prorok tuto radu vyslyšel a obrátil se k Abu Sufjanovi: „*Řekni lidem, že každý, kdo se schová ve tvém domě, bude v bezpečí.*“ To byla pro Abu Sufjana velká čest. Prorok mu slíbil, že každý, kdo zůstane ve svém domě nebo v domě Abu Sufjana či v Kábě, bude v bezpečí.

Abu Sufjan se rychle vrátil do města. Vydal se přímo na horu, na kterou vystoupila v minulosti i Hadžar, když hledala vodu pro svého syna, a ze které později promlouval Prorok a svolal Kurajšovce. Řekl: „*Obyvatelé Mekky, ohně, které jsme viděli kolem, jsou ohně Muhammadova ležení a jeho lidí. Přišel s velkou armádou, se kterou se nemůžeme srovnávat. Nejlepší by bylo, kdybychom se vzdali. Každý, kdo zůstane v mém domě nebo ve svém vlastním či v Kábě, bude v bezpečí.*“

Brzy ráno následujícího dne vkročili muslimové do města ze všech stran. Řídili se rozkazem, že nesmí ublížit nikomu, dokud se je nebudou snažit zastavit. Po příjezdu sesedl Prorok z velblouda a poklonil se, aby poděkoval Alláhovi za vítězství. Nevěřící tak viděli, že přijel v míru. Lidé opouštěli své domy a běželi směrem ke Kábě. Tam uviděli Proroka a ostatní, jak provádějí rituální obcházení Káby „*tawaf*“. Když skončili, řekl: „*Není boha kromě Alláha a není nikdo, kdo by mu byl roven. Ženy a muži Kurajšovců, nebuďte pyšní, protože všichni jsme si rovni. Všichni jsme potomci Adama, který byl stvořen z hlíny.*“ Potom jim recitoval tyto verše:

Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je

**nejbohabojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře
vyrozuměný. (49:13)**

Opět se k nim obrátil a řekl: „*Ó Kurajšovci, co myslíte, že s vámi udělám?*“ Lidé o tom začali přemýšlet, protože podle vojenského práva by je mohli všechny vzít do otroctví. Věděli ale, že Prorok Muhammad je velkomyslný a odpověděli: „*Budeš se k nám chovat jako dobrý bratranec a velkomyslný bratr.*“ Odpověděl na to slovy, které řekl Josef, když jeho bratři přijeli do Egypta: „*Alláh vám odpouští. On je nejmilosrdnější z milosrdných.*“ Pak přidal: „*Běžte, jste volní*“

Později se Prorok vydal na horu Safa. Dav ho následoval a jeden za druhým ho brali za ruku a prohlašovali, že jsou muslimy. Pak se obrátil ke Kábě a 365 modlám, které tam byly umístěny, a recitoval:

**A rci: „Přišla pravda a zmizel klam. A věru klam je
něčím, co zmizí.“ (17:81)**

Po těchto slovech modly padly na tváře. Prorok a jeho následovníci Kábu očistili. Potom Bilál vystoupil na její střechu a svolal věřící k modlitbě. Od té doby se tak děje v Mekce pětkrát denně. Kába, Dům Boží, slouží cílu, pro který byla postavena Abrahámem před 1000 lety - slouží jako svatyně Alláha, našeho Stvořitele a Mekka je duchovním centrem islámu.

Toho dne se Prorok obrátil k lidem: „*Alláh učinil Mekku svatou toho dne, když stvořil nebe a zemi a bude nejsvatější ze všech až do dne zmrtvýchvstání. Zabráňuje se každému, kdo věří v Alláha, prolévat zde krev a stínat stromy. Neslučovalo se to se zákonem přede mnou a bude to tak i po mně. Také já jsem to nesměl činit. Udělal jsem to pouze jednou, protože mi to umožnil hněv Alláha na svůj lid. Mekka tak získá svou dávnou svátost. Vy zde shromáždění, běžte a řekněte o tom ostatním.*“

Islám v Mekce kvetl a muslimové byli stále silnější. Na jihu Mekky však bydlel bojovný kmen Hawazin, kteří nebyli muslimy. Ti uzavřeli smlouvu s jiným kmenem z Taifu zvaným Sakif. Dohromady se rozhodli bojovat proti muslimům a zničit je dříve, než rozšíří své náboženství na celou Arábii. Sakifové, známí svou odvahou, zakrátko získali podporu kmenů žijících poblíž území Taifu. Řekli jim: *„Podívejte se, co se stalo! Jestli Kurajšovci, největší kmen, podlehli Muhammadovi, je pouze otázkou času, kdy se to samé stane nám. Musíme získat podporu Kurajšovců dříve, než se muslimové v Mekce pořádně usídlí.“*

Vůdcem byl zvolen nebojácný bojovník Malik ibn Auf, který vymyslel takovýto plán: *„musí bojovat spolu se svými rodinami, stany i ovcemi, kozami a vším dobyt看em, protože tak se nikdo neodváží uprchnout z bitvy a zanechat tam svůj majetek a rodinu. Všichni s Malikem souhlasili, kromě starého slepce jménem Durajd ibn Assma. Kdysi byl velkým bojovníkem a vzhledem k jeho cenným radám doprovázel bojovníky v bitvách. Řekl: „Ten plán se mi nelíbí. Jestli je někdo takový zbabělec, že opustí bitevní pole, tak to udělá, i když tam bude jeho rodina. Navíc ženy a děti pro nás budou velkou příteží. A jestli prohrájeme, celý náš majetek padne do rukou nepřítel.“* Ale Malik radu ignoroval a držel se dál svého plánu.

Když se k Prorokovi dostaly zvěsti o plánech nepřátelského kmene, byl nucen vytáhnout do boje a vést svou armádu do Taifu. Bylo jich 12 tisíc vojáků a nepřátel pouze 4 tisíce. Muslimové byli na svou sílu pyšní. Když viděli svou převahu, říkali si mezi sebou: *„Nikdy nemůžeme být poraženi!“* Když to uslyšel Prorok pochopil, že se muslimové stali příliš pyšnými, a proto nemohou uspět. Varoval je: *„Spoléhejte na Alláha a ne na svou sílu.“*

Nadešel čas bitvy. Muslimská armáda se pohybovala kolem Hunajn úzkou horskou cestou ve směru údolí, kde čekali Hawazinové a ostatní kmeny. Bylo časně ráno, ještě před úsvitem. Muslimové neviděli, že pod rouškou tmy vyšli bojovníci Hawazinů na vrcholy hor a čekali na ně. Jakmile byli muslimové jako v pasti v úzkém průsmyku, Hawazinové začali útočit. Nejprve na ně házeli kameny a později zaútočili střelami a oštěpy. Překvapení muslimové začali ustupovat. Prorok byl velmi rozčarovaný, když viděl jak utíkají. Sám zůstal na místě spolu s Abu Bakrem, Alím, Al-Abbásem a hrstkou blízkých. Al-Abbás volal na

muslimy, aby se vrátili a nenechali Proroka samotného. Když viděli opuštěného Proroka, zastyděli se a vrátili se zpět. Tehdy jim Alláh seslal na pomoc své neviditelné anděly. Muslimové se sunuli dopředu, bojovali velmi urputně a přinutili Hawaziny sestoupit z vrcholů do údolí. Válka byla dlouhá a těžká. Nakonec muslimové zvítězili, ale dostali ponaučení, jak nebezpečná může být pycha.

Tak jak to předpověděl starý Durajd, Hawazinové utíkali a opustili své rodiny i dobytek. Později se vůdcové všech kmenů, kromě jednoho, vrátili prosit o návrat svých rodin a deklarovat přijetí islámu. Prorok jim odpustil a vrátil jim rodiny i dobytek. Mezi těmi, kteří islám nepřijali, byl vůdce Hawazinů, Malik abn Auf. Utekl do Taifu, kde hledal ochranu v pevnosti. Muslimové ho ale pronásledovali a pevnost na tři týdny obklíčili. Zkoušeli se dostat dovnitř, ale po neúspěších Prorok nařídil návrat. Tento příběh však zde nekončí. Krátce potom přijel Malik ibn Auf, který vedl bitvu, do Mekky ještě s dalšími, aby deklarovali přijetí islámu a Prorok jej nakonec učinil jejich vůdcem.

Po bitvě v údolí Hunajn rozdělil Prorok válečnou kořist mezi Kurajšovce a jiné beduínské kmeny. Ansárové z Medíny, kteří byli jeho jedinou podporou po mnoho těžkých let, nedostali nic. Byli velmi rozeznáni a vydali se za Prorokem. Řekl jim: „*Co to od vás slyším?! Co si o mně myslíte?! Cožpak jsem k vám nepřišel, když jste ještě neznali pravdu a Alláh vás nevedl, když jste byli ubozí a učinil vás bohatými, když jste byli nepřáteli, dokud Alláh nezměkčil vaše srdce?! Žádáte věci tohoto světa, které musím použít, abych získal důvěru lidí a tímto způsobem je přivedl k islámu! Cožpak vám islám nestačí? Nejste spokojeni, že zatímco jiní dostanou kořist, vy vezmete sebou do Medíny Proroka?*“ Když to Ansárové uslyšeli, velmi se styděli. Jeden z nich pokorně promluvil: „*Jsme opravdu velmi šťastni, že našim darem je Posel Alláha.*“

Možná bychom si měli položit stejnou otázku. Cožpak pro nás není milosrdenstvím Alláha Prorok Muhammad a Kniha, která ukazuje, co je opravdu důležité teď a navždy? Cožpak to není důležitější než přemýšlení o pomíjivých běžných záležitostech?

Krátce na to se Ansárové spolu s Prorokem vydali do Medíny. Mohl zůstat mezi svými lidmi a ukončit svůj život v Mekce. Ale jak slíbil, vrátil se do Medíny.

Bůh vám dozajista pomohl již na mnohých bojištích i v den bitvy u Hunajnu, kdy jste se těšili ze svého velkého počtu. Ale nijak vám to neprospěje, když se vám země,

přes svou rozlehlost, stala úzkou a když jste se potom obrátili zády. Potom Bůh seslal svůj klid Svému poslu a věřícím a seslal také vojska, jež byla pro vás neviditelná, a potrestal ty, kteří nevěřili - a taková je odměna nevěřících. Později pak Bůh přijme pokání od těch, od nichž chce - a Bůh je odpouštějící, slitovný. (9:25-27)

Tabuk - zkouška víry

Zprávy o rostoucí síle muslimů se dostaly až k uším Heraklita, císaře Východního císařství římského. Římané viděli ve sjednocení Arabů možné ohrožení jejich císařství. Uběhly už dva roky, kdy jim Heraklit ukázal dopis od Proroka s žádostí, aby se podřídili islámu. Ale tak jako tehdy neměli chuť naslouchat. Proto se císařovi generálové a rádcí rozhodli, že nejlepší bude, když zaútočí na muslimy současně z východu i severu a zničí islám navždy.

Záhy se zprávy o plánech Římanů dostaly až k Prorokovi, který rozhodl, že se s nimi utkají v Tabuku, asi 500 km od Medíny na cestě do Sýrie. Jedním z důvodů tohoto rozhodnutí bylo, že pokud by je nepřítel porazil v Medíně, obsadil by město i armádu a to by byl konec islámu. Bylo to těžké rozhodnutí, protože Tabuk byl velmi vzdálený a navíc bylo zrovna velmi horké léto, období žní a navíc nepřítel měl obrovskou armádu.

V Medíně také žili lidé, kteří nebyli skutečnými muslimy. Byli to pokrytci, kteří dělali, že věří, ale skutečnou pravdu ukrývali v srdcích. Když Prorok vyzval všechny k boji, pokrytci se snažili mezi muslimy vyvolat strach a nedůvěru: *„Jak bychom mohli přemoci Římány, jejichž obrovské císařství se rozprostírá na tak velkém území? A navíc nás ještě unaví cesta a úpal. Naše obilí a ovoce je připraveno ke sklizni, jak je můžeme nechat jen tak? Jestli to uděláme, zničí nás to!“*

Co řekli tito pokrytci, vystavilo muslimy velké zkoušce. Kdo by bojoval za své náboženství proti takovýmto argumentům? Kdo by zanechal svůj majetek, aby vypravil armádu? Tato zkouška měla ukázat, kdo je opravdovým muslimem. A Alláh seslal tyto verše:

Vy, kteří věříte! Co je s vámi, když je vám řečeno: „Vytáhněte do boje na cestě Boží!“ Jste jako přikovaní k zemi? Což se vám líbí více život na tomto než na onom světě? Vždyť užívání života pozemského je nepatrné oproti užívání v životě budoucím! (9:38)

Aby mohl Prorok vytvořit a vyzbrojit armádu, potřeboval hodně peněz. Mnoho muslimů, zvláště mezi blízkými, mu pomohlo. Například Osman ibn Affan dobře vyzbrojil 10 000 vojáků zbrojí a koňmi. Abu

Bakr dal vše, co měl. Také Omar obětoval mnoho. Tímto způsobem tak mohli vypravít armádu o 40 000 lidech. Vše bylo připraveno a mohli se vydat na cestu. Mezitím ale přišlo ještě sedm mužů prosit Proroka, aby mohli jet s ním. Musel je odmítnout, protože neměli zvířata, na kterých by mohli jet. Byli tak smutní, že plakali. Nemohli ale už nic dělat. Na poslední chvíli se ale našlo několik volných velbloudů. Když to Prorok uviděl, poslal pro těch sedm muslimů, kteří byli velice šťastní, že mohou odjet a přidat se do války. Armáda se tedy vydala na cestu.

K Římanům se dostaly zvěsti, že jim jdou muslimové vstříc. Cítili se jisti vítězstvím, protože nevěřili, že by armáda mohla přejít poušť bez vody v pražícím letním slunci. I kdyby se to muslimům podařilo, byli by tak unavení, že bude velmi lehké je porazit. Vedro bylo tak nesnesitelné a cesta těžká, že někteří muslimové hledali výmluvy, aby mohli zůstat v Medíně. Prorok a jeho věrní se vydali na cestu a pokračovali, dokud měli vodu. Měli stále větší žízeň a výprava se začala zdát beze smyslu. Prorok se začal modlit. A když skončil, spadly z nebe první kapky deště. Déšť padal tak dlouho, že se každý muslim napil dosyta. Té noci, poprvé po mnoha dnech, se jim spalo dobře a doufali, že je Bilál vzbudí jako obvykle na ranní modlitbu. Ale Bilál spal velmi hluboce a nevbudil se. Poprvé se muslimové ráno nedomodlili a byli z toho velmi smutní. Prorok se ale na Bilála nezlobil a řekl, že se nemusí trápit kvůli tomu, že se nedomodlili. Vždyť hluboce spali a nebylo to naschvál.

Prorok a jeho armáda šli dál pouští, až se dostali do oázy Tabuk. Velmi je překvapilo, že se zděšení Římané vrátili, když slyšeli o zázračném přechodu pouště. Prorok v oáze nějakou dobu počkal. Ale bylo zřejmé, že Římané již nebudou útočit, a tak dal rozkaz k návratu domů. Nepronásledovali nepřítele, protože Prorok bojoval pouze pokud na něj někdo útočil.

Dlouhá cesta z Tabuku byla další zkouškou pro muslimy. I mezi těmi, kteří se vydali na cestu, byli někteří, jejichž srdce nebyla čistá. Nikdo nepředpokládal, že někdo, kdo následuje Proroka do pouště, může být také pokrytcem. Protože to pokrytci předvíдали, rozhodli se Proroka zabít. Příležitost se naskytla v horách Aqabah. Prorok přikázal celé armádě projít údolím a on s dvěma lidmi šli cestou přes vrchol. Spiklenci si zakryli obličej. Chtěli se přiblížit a shodit Proroka ze skály. Alláh však Muhammada varoval. Prorok na ně vykřikl, že vše ví. Na to se útočníci rychle vrátili k armádě a snažili se schovat mezi ostatní vojáky. Později Prorok všechny shromáždil a řekl, co se stalo. Vybral

lidi, kteří se proti němu spikli, a doslova jim opakoval jejich rozhovor. Někteří muslimové je chtěli zabít, ale Prorok jim odpustil.

Hned po návratu šel Prorok do mešity se pomodlit. Mnoho pokrytců, kteří s ním nechtěli jet do bitvy, za ním přišlo se omluvit. Vymysleli si různé důvody, které jim bránily přidat se k armádě. Prorok jim odpustil a řekl, že je to mezi nimi a Alláhem. Pouze tři lidé řekli pravdu a Prorok jim odpověděl, aby čekali na odpuštění od Alláha. Padesát dní s nimi nikdo nemluvil. Nakonec Alláh seslal Prorokovi verše, které říkaly, že těmto třem lidem odpustil:

A Bůh již věru odpustil prorokovi, vystěhovalcům i pomocníkům, kteří jej následovali v hodině nesnází poté, co srdce jedné části z nich se málem odklonila; a potom přijal jejich pokání a byl vůči nim shovívavý, slitovný. A prominul rovněž těm třem, kteří zůstali vzadu, když se jim země přes svou rozlehlost zdála příliš úzkou a i duše jejich pojala úzkost, takže sami nahlédli, že není jiného útočiště před Bohem než u Něho samého. A potom se k nim blahovolně obrátil, aby se mohli kát. Vždyť Bůh přijímá pokání a je slitovný. Vy, kteří věříte! Bojte se Boha a buďte s pravdomluvnými! (9:117-119)

Pouť na rozloučenou

Prorok se stal nejmocnějším vůdcem v Arábii. Poté co byly zničeny modly v Kábě a Kurajšovci se stali muslimy, přišla i většina arabských kmenů, aby přijala islám. Rok jejich příchodu byl nazván „rokem Delegací“. Prorok k nim vyslal své lidi, aby je učili novému náboženství.

Mnoho lidí přišlo do Medíny, aby se ptali Proroka osobně. Jeden kmen vyslal odvážného muže jménem Dimam. Ten po příchodu do Medíny šel přímo do mešity, kde seděl Prorok se svými přáteli, a postavil se přímo před ně. Nahlas se zeptal: „Kdo z vás je synem Abd al-Muttaliba?“ Když Prorok odpověděl, ptal se dál: „Chci ti položit těžkou otázku. Přísahaj na Boha, svého Boha, Boha těch před tebou i těch, kteří přijdou po tobě. Opravdu jsi jeho Poslem?“ „Ano, jsem,“ odpověděl Prorok. „Alláh ti přikázal, abychom mu sloužili, modlili se pětkrát denně, dávali almužnu, postili se, vykonávali pouť a dodržovali ostatní zásady islámu?“ pokračoval Dimam. Když mu Prorok odpověděl, že je to tak, stal se Dimam muslimem. Při odjezdu řekl: „Budu dělat co musím a unikat tomu, co je zakázáno - nic víc a nic míň.“ Když Dimam nasedl na svého velblouda, Prorok řekl lidem kolem: „Jestli ten muž mluvil upřímně, půjde do ráje.“ Když se Dimam vrátil ke svým lidem, všichni mysleli, že se snad zbláznil, ale nakonec nezůstal nikdo, kdo by nepřijal islám.

Nadešel čas každoroční pouti a Prorok se chystal do Mekky. Muslimové z celé Arábie hromadně přicházeli do Medíny, aby se k němu přidali. Po příjezdu do města postavili kolem své stany. Konečný počet byl asi 30 000 lidí. Prorok se svou rodinou a přáteli je přivítali. Před odjezdem ještě vedl modlitbu, potom nasedl na svého velblouda a vydal se směrem k Mekce v čele poutníků; lidí, kteří poprvé uctívali Alláha, jediného Boha. Prorok a jeho přátelé byli velmi vzrušeni, když viděli ohromný počet muslimů následujících je do Mekky. Byli neozbrojení a nebáli se nikoho. Vzpomínali na svůj útěk z Mekky, když jich bylo tak málo a utíkali, aby unikli hněvu Kurajšovců.

Celou cestu muslimové opakovali modlitbu, kterou je naučil Prorok a kterou mu zjevil archanděl Gabriel. Tato modlitba „talbijah“ je dodnes součástí rituálu hadže. Je odpovědí na výzvu Abraháma, když s Ismailem ukončili stavbu Káby.

„Labbajka allahumma labbajk, labbajka la šaríka laka labbajk innal - hamda wal al - nimmatu laka wal - mulk, la šaríka lak.

Zde jsem, ó Alláhu, zde jsem, ty jsi jediný, zde jsem, Tvá je chvála Milosrdenství a vláda. Ty jsi jediný.“

Šli stejnou cestou jako při obsazení Mekky a za deset dnů se dostali ke Kábě. Tam se Prorok pomodlil. Potom ji s ostatními sedmkrát obešel a hlasitě opakoval modlitbu „talbijah“. Pak stejně jako Abrahám šli na horu Milosrdenství v Arafah. Tuto cestu Prorok vykonal na velbloudu. Z hory vedl modlitbu a promluvil k lidem. To, co jim řekl je známo jako „Kázání na rozloučenou“. Bylo to také poslední kázání Proroka před smrtí. Řekl: *„Určitě se setkáte s Pánem a on se vás zeptá na vaše činy.“* Žádal je, aby se řídili Koránem a jeho vlastním příkladem. Rady, které jim dal, jsou nejlepším způsobem života. Prikázal, že už se nesmí vrátit ke způsobu života před islámem. Pomsta, jeden z nejstarších zvyků Arábie, byla zakázána a lichva také. Soukromé vlastnictví respektováno. Věci, které byly tehdy zakázány pouze během čtyř svatých měsíců, byly teď zakázány už na stálo. Prikázal: *„Pamatujte, že každý muslim je druhému muslimovi bratrem.“* To byla pro kmeny, které spolu neustále bojovaly, zcela nová myšlenka. Řekl ještě také: *„Alláh dá každému, co mu patří - to co si zasloužil.“* Mluvil i o povinnostech mužů a žen vůči sobě. *„Vy máte povinnosti ke svým ženám a ony vůči vám. Buďte upřímní a milí ke svým ženám a chovejte se dobře ke svým rodinám.“* Po každém bodu se Prorok ptal: *„Je vám to jasné? Vysvětlil jsem to dobře?“* Odpověděli: *„Ano.“* Tito lidé museli přinést svědectví těm, kteří toho dne nebyli přítomni, ale i příštím pokolením. Prorok řekl: *„Zanechávám vám dvě věci. Jestli se jich budete držet, budete v bezpečí. Jsou to kniha Alláha a slova vašeho Proroka.“* Potom se zeptal: *„Splnil jsem své poslání?“* A všichni volali: *„Ano!“* A Prorok dodal: *„Ó Bože, buď toho svědkem.“* (třikrát)

A dnes jsou ti, kdož neuvěřili, zoufalí z vašeho náboženství, proto se jich nebojte, nýbrž bojte se Mne! Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Svě dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství. (5:3)

Mnoho muslimů začalo plakat, když viděli, že Prorok ukončil své poselství a jeho život se blíží ke konci. Po dni na Arafah se muslimové s

modlitbou „talbijah“ na rtech vrátili do Mekky. První noc zpáteční cesty strávili v Muzdalifah¹. Zde vzali kameny, které si příští den odnesli do Míny². Stanuli před skálou a házeli na ni přinesené kameny na památku setkání Abraháma se Satanem na tomto místě. Když Alláh Abrahámovi přikázal, aby jako zkoušku víry obětoval svého syna Ismaila, pokoušel se Satan Abraháma odradit. Abrahám házel na Satana kameny, aby ho od sebe odvrátil. To se pak stalo dalším rituálem, který muslimové provádějí, aby si připomněli, že oni také musí od sebe Satana odpudit, když se je snaží odvrátit od poslušnosti k Alláhovi.

Po kamenování Satana obětovali ovce a velbloudy a maso rozdali mezi chudé. Tak si připomněli velkou víru Abraháma, který byl připraven obětovat svého syna. Alláh pak seslal na synovo místo ovci. Muslimové ukončili pouť a znovu obešli Kábu sedmkrát. Na závěr si ostříhali vlasy a nehty a změnili oblečení, aby bylo vidět, že se vrátili ke každodennímu životu. Před návratem do Medíny strávili 3 dny v údolí Mina, kde se připravovali na zpáteční cestu.

Prorok ještě před odjezdem navštívil jedno místo. Byl to hrob jeho věrné ženy Chadídži, která byla první osobou, která uvěřila v jeho poslání. Prorok věděl, že tento hrob vidí naposledy a Mekku také, protože během poutě mu byly seslány tyto verše „Pomoc“ odkud se dověděl, že jeho smrt je již blízko.

Až vítězná Boží pomoc přijde a úspěch se dostaví a uvidíš lidi vstupovat houfně v Boží náboženství, pak oslavuj chválou svého Pána a pros ho o odpuštění. Vždyť On je ke kajcíníku milostivý! (110:1-3)

---

¹ Muzdalifah: planina u Mekky mezi Arafáh a Mina

² Mina : planina u Mekky

Smrt Proroka

Jednu noc, krátce po návratu z Mekky, se Prorok v noci probudil a poprosil svého sluhu Abdulláha, aby mu osedlal mulu. Opustili společně dům a odjeli do Baqi al Garqadu, místa, kde muslimové pochovávali své mrtvé. Tam se Prorok postavil před hroby a jako by viděl pochované muslimy, mluvil s nimi a modlil se za ně. Později Abdulláh řekl: „Prorok mi řekl, že mu bylo přikázáno modlit za mrtvé a já mám jít s ním.“ Po modlitbě se Prorok obrátil na Abdulláha a řekl: „Mohu si vybrat mezi vším bohatstvím tohoto světa s dlouhým životem a nakonci vstoupit do ráje, a nebo spatřit svého Pána a vkročit do ráje ihned.“ Abdulláh ho přemlouval, aby si vybral dlouhý život, ale Prorok odpověděl, že už si vybral brzké setkání se svým Pánem.

Příští ráno se Prorok probudil s velkou bolestí hlavy, ale přesto vedl ranní modlitbu. Z toho, co shromážděným řekl, muslimové pochopili, že smrt je již blízko. Prorok pochválil svého nejlepšího přítele Abu Bakra, který začal plakat, a řekl, že se všichni setkají v ráji. Pak dodal: „Já vím, že budete uctívat pouze Alláha, ale bojím se, aby vás příliš nezlákaly záležitosti tohoto světa, abyste kvůli tomu nebojovali a zapomínali na věci duchovní.“

Potom poprosil, aby jej přenesli do pokoje Aiši, jedné z jeho žen. Jeho horečka stále stoupala, až jednoho dne byl již tak nemocen, že nemohl jít do mešity, která byla poblíž Aišina domu. Vzkázal tedy muslimům, aby modlitbu vedl Aišin otec Abu Bakr. Muslimové byli velmi smutní, protože to bylo poprvé, kdy někdo nastoupil na místo Proroka.

Později, 12. Rabi al Awal v 11 roce islámu (8. června 632) Prorok uslyšel hlasy modlících se lidí. S velkým úsilím se zvedl a podíval se před dveře na množství muslimů shromážděných v řadách za Abu Bakrem a spokojeně se usmál. Abu Bakr ho uviděl a ustoupil, aby mu uvolnil místo. Muslimové byli šťastni, neboť si mysleli, že se budou modlit s Prorokem. Ale Prorok, přestože toho dne vypadal velmi dobře, se modlil v sedě po pravé straně Abu Bakra.

Potom si položil hlavu na nohy Aiši. Velmi trpěl. A jeho dcera Fátima, když ho takto viděla, začala velmi usedavě plakat. Prorok ji řekl: „Tvůj otec po tomto dni nebude znát utrpení, smrt se mu už ukázala. Všichni musíme trpět až do soudného dne.“ Když tak ležel, Aiša si vzpomněla, jak jednou řekl: „Alláh si k sobě nikdy nebere proroka, aby mu

nedal na výběr.“ Tehdy uslyšela jeho poslední slova: *„Ne, k Alláhovi.“* A Aiša si pomyslela: *„Takže si nevybral nás, ale místo v ráji.“*

Když lidé v mešitě uslyšeli, že Prorok zemřel, byli naplněni žalem. Omar tomu nechtěl věřit a vykřikoval, že to nemůže být pravda. Abu Bakr vyšel ven a promluvil: *„Chvála patří Alláhovi. Lidé, kdokoliv uctíval Muhammada, Muhammad nežije. Ale ten, kdo uctívá Alláha, Alláh žije a nikdy neumírá.“* A tehdy zarecitoval verše, které byly zjeveny po bitvě pod Uhud:

Muhammad je pouze poslem a před ním odešli již jiní poslové. A jestliže zemře, a nebo bude zabit, obrátíte se nazpět? Ten, kdo se obrátí nazpět, neuškodí tím vůbec Bohu. Ale Bůh odmění ty, kteří byli vděční. Žádná duše nemůže zemřít jinak než z Božího dovolení a podle zapsané a pevně stanovené lhůty. Kdokoli si přeje odměnu již v pozemském životě, tomu z ní něco dáme. A kdokoli si přeje odměnu v životě budoucím, tomu z ní také něco dáme - a My odměníme vděčné. (3:144,145)

Potom lidé přísahali věrnost Abu Bakrovi, kterého Prorok vybral, aby vedl modlitbu. A ten řekl: *„Poslouchejte mě tak dlouho, jak já budu poslušný Alláhovi a jeho Poslu. A jestli jim nebudu poslušný, nejste ani vy povinni mě poslouchat. Pojd'te se modlit. Alláh se nad námi slituje.“*

Lidé povstali a zeptali se: *„Kde pochováme Muhammada?“* Abu Bakr si vzpomněl, že Prorok řekl: *„Všichni Proroci byli pochováni, na místě, kde zemřeli.“* Tak ho pochovali v hrobě vykopaném v podlaze pokoje Aiši v domě u mešity. To místo je známé jako Al-Haram al Nabawi a dnes je součástí mešity, kterou bylo potřeba pro potřeby muslimů rozšířit. Muslimové z celého světa se zde přicházejí modlit k Alláhu a navštívit Prorokův hrob.

A věru tě čeká největší odměna, vždyť vskutku tvá povaha je vznešená. (68:3,4)

Ženy Proroka

První ženou Proroka byla Chadídža, dcera Chuwajleda. Byla velmi bohatá a vážená obchodnice. Před svatbou s Prorokem dvojnásobná vdova. V té době měl 25 let a ona 40. Byla to téměř 25 let jeho jediná žena a matka jeho dětí (Zajnab, Rukaji, Umm Kulsum a Fátimy). Měli i dva syny; Qásima a Abdulláha, ale ti zemřeli ještě v dětství.

Po smrti Chadídži si vzal Sawdu z kmene Banu Amer. Její otec byl jedním z prvních, kteří se obrátili k islámu. Byla to vdova po muslimovi, který emigroval do Abisynie a zemřel při návratu do Mekky.

V té době se zasnoubil s Aišou, dcerou Abu Bakra, přítele Proroka. Protože Aiša byla na svatbu příliš mladá, odložili ji o tři roky. Aiša vyprávěla velké množství hadísů.

Později si Prorok vzal další ženy. Jedna z nich byla Hafsa, dcera Omara ibn al-Chataba. Ovdověla, když její muž zemřel na následky zranění v bitvě Badr. Byla tehdy velmi mladá.

Další vdova, se kterou se Prorok oženil, byla Zajnab, dcera Chazajmaha. Její muž zemřel v bitvě Badr. Říkalo se jí „matka ubohých“ vzhledem na její štědrost a milosrdenství ve vztahu k chudým.

Umm Salama byla dcerou Abu Umajja ibn Almugira, jednoho z vůdců Kurajšovců. Byla to žena Abu Salama a emigrovala s ním do Abisynie. Když zemřel na následky ran v bitvě Uhud, stala se ženou Proroka.

Rok po bitvě Příkopu vedl Prorok válku proti kmenu Banu al-Mustaliq a přemohl je. Barraha, dcera jejich vůdce, se dostala mezi muslimy spolu s ostatní kořistí. Prorok si ji vzal a přejmenoval na Džuwajrijí. Tato svatba umožnila smír mezi tímto kmenem a muslimy.

Zajnab bint Džahš byla dcera tety Proroka a vnučka Abdulláha. Nejprve byla vdaná za Zajda ibn Harise, adoptivního syna Proroka, který byl propuštěným otrokem. Ten se s ní v pátém roku hidžry rozvedl. Islám neuznává adopci a Prorokovi byly zjeveny sůry s příkazem, že se má se Zajnab oženit.

Um Habiba, dcera Abu Sufjana, přistoupila na islám spolu se svým prvním mužem a emigrovala do Abisynie. Ten později zemřel. Prorok byl informován o jejich problémech a nabídl jí přes Neguse manželství a ona souhlasila.

Majmunah byla dcerou Harise z kmene Hawazin a švagrová Abbáse, Prorokova strýce. Žila jako vdova v Mekce. Prorok si ji vzal, když vkročil do Mekky po letech vyhnaní.

Po smlouvě v Hudajbija, když Prorok vyslal dopisy do ostatních států, dostal jako dárek od Muqawqise, vůdce Koptů v Egyptě, Marii, koptskou služebnou. Byla jediná, která Prorokovi (kromě Chadídži) porodila syna Ibrahima, který ale také v dětství zemřel.

Dcery Proroka

Zaj nab si vzala Abu al Asa ibn - Rabiho, jehož matkou byla sestra Chadídži. Rukaja a Umm Kulsum si vzaly Utbaha a Utajbaha, syny Abu Lahaba. Manželství se ale rozpadla po příchodu islámu. Později si Osman ibn Affan vzal Rukaju a po její smrti i její setru Umm Kulsum. Fátima si vzala Alího ibn Abu Táliba, synovce Proroka a porodila syny Hasana, Husejna a dceru Zaj nab.

Přehled nejdůležitějších dat

Rok hidžry	Den, měsíc	U d á l o s t i
-53	9.3.	- narození Proroka Muhammada
-47		- smrt Prorokovy matky Áminy
-45		- smrt Prorokova dědečka Abd Al Muttaliba
-13	17.9.	- první zjevení (al wahj) v jeskyni Hira
-12		
-11		
-10		
-9		
-8	7.	- první odchod muslimů do Abisynie (Etiopie)
-7	12.	- přijal islám Hamza Bin Abd Al Muttalib (Prorokův strýc) a za 3 dny poté Omar ibn al-Chatab
-6		- embargo Kurajšovců proti muslimům (trvalo 3 roky) - druhý odchod muslimů do Abisynie
-5		
-4		
-3	7. 10.	- zemřel Prorokův strýc Abu Tálíb (asi za 6 měsíců po ukončení embarga) - zemřela Prorokova manželka Chadídža bent Chuwajlid (asi za 2 měsíce po smrti Abu Tálíba, Prorokovi bylo 50 let) - první Prorokova cesta mimo Mekku do Al-Taifu, vyzývá lidi k islámu
-2	10.	- Prorok se oženil s Aišou - skupina muslimů z Jasribu přijala islám
-1	12.	- první slib muslimů z Jasribu v Akabah
0	1. 12.	- zázračná Prorokova cesta do Jeruzaléma (Al quds)a do nebe - druhý slib muslimů z Jasribu v Akabah
1	27.2. 8.3.	- AL HIDŽRA (Prorokův odchod do Jasribu) - Prorokovo zastavení v Kiba nedaleko Jasribu a

	12.3	postavení mešity Kiba - Prorokův příchod do Jasribu (Al Madína)
2	17.9.	- bitva Badr
3	7.10.	- bitva Uhud
4		
5	10. 11.	- bitva Příkopu - bitva proti Baní Kurajza
6	8. 11.	- bitva proti Baní Al mustaliq - smlouva v Hudajbija
7	1. 3. 11.	- bitva Chajbar - bitva Zat Alriqa'a - umra Proroka
8	5. 10.9. 6.10.	- bitva Mu'uta - vstup muslimů do Mekky - bitva Hunajn
9	7. 12.	- bitva Tabuk - hadž vedený Abu Bakrem
10	12.	- Prorokova pouť na rozloučenou
11	12.3.	- smrt Proroka ve věku 63 let

Islámský kalendář

Pořadí	Měsíc
1.	Muharram
2.	Safar
3.	Rabíul awwl
4.	Rabíul áchir
5.	Džumádál úlá
6.	Džumádál áchíra
7.	Radžab
8.	Šá'ban
9.	Ramadán
10.	Šawwál
11.	Dzúl kí'da
12.	Dzúl hidža

1. roky Hidžry = rok 622 křesťanského kalendáře.

Abdulláh: nejmladší syn Abd al-Muttaliba, otec Proroka.

Abdulláh ibn Ubajj: jeden z vůdců Mediny před hidžrou. Stal se muslimem, ale tajně se domlouval s Mekkánci proti Prorokovi.

Abd al-Muttalib: syn Hášima, hlava Kurajšovců, vykopal pramen Zamzan, dědeček Proroka.

Abdulláh ibn Abu Rabiáh: vyslanec s Amr ibn al-As do Abisynie.

Abdu Manaf: syn Kusaje, vůdce Kurajšovců.

Abraha: král Jemenu, chtěl se slonem dobýt Mekku.

Abrahám: prorok, otec Ismaila a Izáka. Potomci Izáka jsou Židé a mezi potomky Ismaele patří část Arabů (i kmen Kurajšovců).

Abu Bakr: bohatý a vážený mekkánský kupec. První muž, který přijal islám. Nejblížeší přítel Proroka a první chalífa.

Abu Dudžana: bojovník ansárů, zemřel, když svým tělem chránil Proroka v bitvě pod Uhud.

Abu Džahl: vážený Kurajšovec, bojoval proti Prorokovi a zemřel v bitvě Badr.

Abu Lahab: strýc Proroka, nepřítel islámu. Mluví o něm súra 91.

Abu Sufjan: Vůdce Kurajšovců, bojoval proti Prorokovi a nakonec se stal muslimem, jeho ženou byla Hind.

Abu Tálíb: strýc Proroka, otec Aliho, vážený Kurajšovec, staral se o něj po smrti jeho dědečka a chránil jej až do své smrti.

Addas: křesťan, sluha v Taifu, jediný člověk, který uvěřil Prorokovi během jeho návštěvy v tomto městě.

Azán: volání k modlitbě.

Al-Abbás: strýc Proroka, přidal se k muslimům, když se vraceli do Mekky.

Al Adua al dunia: cesta směrem k Al Medině (Prorokovo město)

Al Adua al qusua: cesta směrem k Šamu (Sýrie)

Al Aksa: třetí nejposvátnější mešita na světě, jejíž základy položil Adam, otec lidstva.

Al Madaen: hlavní město Persie, v dnešním Iráku.

Alí: syn Abu Táliba, synovec Proroka, později se oženil s jeho dcerou Fátimou, čtvrtý chalífa.

Alláhu akbar: Alláh je největší.

Ámina: matka Proroka.

Amr ibn al-As: člověk poslaný Kurajšovci do Abisynie, aby navrátil muslimy, později velký bojovník islámu.

Assalamu alejkum wa rahmatullah wa barakatuhu: islámské přivítání, pokoj Boží a milosrdenství s tebou.

Bahira: mnich, který bydlel v poušti na dráze karavan.

Bani Hášim: rod Kurajšovců, ze kterého pocházel Prorok.

Bani Kurajza: židovský kmen v Medině.

beduíni: Arabové bydlící v poušti, pastýři.

Bilál: otrok Umajje ibn Chalafa, stal se muslimem proti vůli svého pána, později se stal prvním, kdo volal azán.

Buraq: zvíře, které vezlo Muhammada během noční cesty Isra do Jeruzaléma a nebes.

Chadídža: první žena Proroka, jako první mu uvěřila a přijala islám.

Koptové: egyptští křesťané.

fitrah: čistá povaha, kterou Alláh obdařil člověka při narození.

Gabriel: archanděl, přinesl Prorokovi zjevení od Alláha.

hadís: zpráva o tom, co Prorok dělal nebo říkal nebo co přešel mlčením.

Hadžar: druhá žena Abraháma, matka prvního syna Ismaila.

Halima: beduínská žena, která se v dětství starala o Proroka.

Hamza: Prorokův strýc, velmi odvážný muslim, zemřel v bitvě Uhud.

Hášim: syn Abdu Manafa, organizoval karavany do Sýrie a Jemenu.

Heraklit: císař Východního císařství římského.

Hidžra: odchod z Mekky do Mediny, migrace.

Hind: žena Abu Sufjana.

Chalid ibn al-Walid: velký bojovník, plánoval bitvu Uhud, ale později se stal muslimem.

imám: člověk, který vede modlitbu.

Ismail: první syn Abrahama, žil v Mekce a pomohl otci postavit Kábu, jeho potomci byli Kurajšovci.

islám: náboženství, znamená celkové poddání se Alláhovi.

Džafar ibn Abu Tálib: synovec Proroka a bratr Aliho, mluvil ve jménu muslimů, kteří cestovali do Abisynie.

Jahja: prorok Jan.

Kurajšovci: potomkové Ismaila, nejmávanější kmen v Mekce, kmen Proroka.

Kusajj: jeden z vůdců Kurajšovců, měl klíče od Káby, pradědeček Proroka.

Majsarah: otrok Chadídži, provázel spolu s Prorokem karavany.
minaret: věž, ze které se volá na modlitbu.
mešita: budova, ve které se muslimové modlí.
muslim: ten, kdo se poddá Alláhovi.
Saad ibn Muaz: ansár, bojoval po boku Proroka. Zemřel v bitvě Přikopu.
Sára: první žena Abraháma, matka Izáka.
sidrat al-muntaha: strom na okraj nebes.
súra: oddíl Koránu.
šejch: hlava kmene, vážený a učený člověk.
tawaf: rituální obcházení Káby.
Ubajdah ibn al-Haris: jeden ze tří, které Prorok vyzval v bitvě Badr k boji.
Omar ibn al-Chatab: velmi odvážný Kurajšovec, měl velký vliv na islám.
Umajjah ibn Chalaf: vážený Mekkánec, velký nepřítel islámu. V bitvě Badr byl zabit svým bývalým otrokem Bilálem.
Wadí Al qura: údolí vesnic
Wahši: abisyjský otrok, který zabil Hamzu, potom se stal muslimem.

Na obalu knihy je na přední straně napsáno arabsky **Muhammad Posel Boží** a ozdobně **Muhammad nechť mu Bůh žehná**. Na fotografii je svatyně Kába v Posvátné mešitě v Mekce - *al masdžid al harám*. Na zadní straně je fotografie Prorokovy mešity v Medíně - *al masdžid al nabawi*.